JULIA DAVIS

Zborul inimii

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Nan Maitland o observase pe bătrână când ajunsese la Sydney. Numele de pe lista cu pasageri, când Nan făcu verificările, era domnişoara Matilda Marsden.

Mai târziu, când avionul era pe punctul de a decola, Nan străbătu culoarul, asigurându-se că toţi pasagerii şi-au pus centurile de siguranţă.

Domnişoara Marsden se chinuia să se uite în jur, de parcă ar fi pierdut ceva.

- Pot să vă ajut cu ceva, doamnă? întrebă Nan.

Bătrâna îşi ridică ochii albaştri şi strălucitori şi se
uită la ea.

- Sunt atât de neglijentă, dragă, se scuză

ea. Se pare că mi-am pierdut punga cu croşetele. Sunt sigură că am avut-o în poală...

- Cred c-o zăresc! spuse Nan, oprindu-se şi returnându-i lucrătura care căzuse sub scaun.

- Mulţumesc, dragă. Odată ce dispare ceva din raza mea vizuală, e ca si pierdut!

- Puneţi-vă centura de siguranţă! zâmbi Nan. Decolăm din clipă în clipă.

Mâinile bătrâne se luptară nervoase cu închizătoarea si Nan se aplecă s-o ajute.

- Eşti foarte amabilă, spuse bătrâna si apoi adăugă într-o şoaptă pe care Nan abia o percepu, din cauza zgomotului motorului: N-am mai zburat niciodată. Sunt doar puţin cam agitată.

- N-aveţi de ce să vă temeţi, o asigură Nan. Anunţaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Se întoarse la locul ei din spatele avionului. Kate Darnley, colega ei, chicoti:

- înainte să ajungem la Londra, o să te pună să-i ţii ghemul de lână, râse ea cu maliţiozitate. Poţi face prea multe...

Restul frazei se pierdu, căci avionul se avântă zgomotos pe pista de decolare şi apoi se ridică în cerul albastru, cu un sunet triumfător.

Nan şi Kate fură ocupate tot restul dimineţii cu servitul cafelei şi răcoritoarelor, iar mai târziu

ducând tăvile cu prânzul.
Când Nan aşeză tava în poala domnişoarei Marsden, acesta scutură din cap, forţându-se să zâmbească.

- Nu prea am poftă de mâncare, dragă, îi spuse. Cred c-o să încerc să dorm puţin.
- Dar n-aţi băut nici măcar cafeaua, insistă Nan, însă ochii albaştri se închiseseră deja, ca şi cum proprietara lor ar fi fost prea extenuată să-i mai ţină deschişi.

în timpul după-amiezii, domnişoara Marsden păru puţin mai veselă şi acceptă o cană de ceai şi biscuiţi.

- Cum vă mai simţiţi, domnişoară Marsden? se interesă Nan.
- Puţin mai bine. Presupun că am avut emoţii la început. La vârsta mea, nu e uşor să te obişnuieşti cu zborul.
- Curând veţi fi o călătoare experimentată, o asigură Nan şi se întoarse în galeria unde Kate prepara deja tăvile pentru cină.

Bătrâna nu părăsi avionul la prima escală pentru alimentare.

- E destul timp să vă duceţi la restaurant şi să beţi ceva, îi spuse Nan. De multe ori, face bine să cobori şi să-ţi dezmorţeşti picioarele, dacă ai ocazia.

- Prefer să stau aici, dragă, scutură din cap domnişoara Marsden, apoi închise ochii. Nan se simţi uşor stânjenită. Cumva, paloarea accentuată a pasagerei nu părea firească, dar se linişti singură la gândul că, în cazul unui zbor lung, mulţi

oameni nu erau în apele lor, dar îşi reveneau imediat îndată ce ajungeau la destinaţie.

Dimineaţă, Nan o găsi de-a dreptul veselă pe domnişoara Marsden.

- Am dormit bine, îi explică bătrâna lui Nan, când aceasta aduse ceaiul.

- Mă bucur, zâmbi Nan, mirată că se simţea atât de uşurată să vadă că starea ei se îmbunătăţise.

La ultima escală înainte de Londra, domnişoara Marsden coborî din avion. Nan o urmări ducându-se la restaurant împreună cu alţi doi pasageri.

- Bătrânica ta pare mai strălucitoare în dimineaţa asta, spuse Kate. Mă întreb ce vârstă are. Pare destul de bătrână pentru o călătorie atât de lungă.

- N-a mai fost niciodată la Londra. Familia ei, ca şi a mea, a emigrat în Australia, deşi trebuie să fi fost cu mulţi ani în urmă. Mi-a spus aseară că economiseşte de secole ca să poată merge la Londra. E ceva ce şi-a dorit

dintotdeauna, dar n-a ajuns decât acum s-o facă.

Când pasagerii se întoarseră la avion, Nan, care stătea în capul scărilor să-i întâmpine, fu şocată la vederea domnişoarei Marsden. Cineva o ajuta: nu părea să-şi poată mişca singură picioarele.

- Vă simţiţi bine, doamnă? întrebă Nan.

- Sunt doar puţin obosită, se forţă bătrâna să zâmbească. După ce mă odihnesc puţin, o să fiu bine.

Bărbatul care o ajutase să urce în avion o lăsă să se ducă la locul ei şi se uită la Nan.

- Am crezut c-o să leşine, îi spuse el. Bine că am prins-o la timp. După părerea mea, ar fi trebuit să rămână acasă. Dar nici n-a vrut să audă. A zis că trebuie să ajungă la Londra.

Uşile se închiseră şi plecară din nou. Curând, avionul se înălţa din nou în albastrul infinit, traversând Europa spre destinaţie, aeroportul din Londra.

Nan trecu de mai multe ori să se uite la domnişoara Marsden, însă bătrâna dormea.

- Sunt puţin îngrijorată din pricina ei, îi spuse Nan lui Kate. Arată foarte rău.

- Nu te mai agita atât! exclamă Kate. Avem prea multe de făcut ca să ne facem griji pentru

o bătrână care probabil o să strige din clipă în clipă după o ceaşcă de cafea.

Dar Kate se înşela. Ducând o tavă, Nan văzu că femeia care stătea pe locul de lângă domnişoara Marsden îi face disperată semn să vină.

- Mă tem că nu se simte prea bine, îi spuse, uitându-se la bătrână.

Nan duse tava şi se întoarse. Se aplecă deasupra domnişoarei Marsden. Auzi zgomotul superficial şi

sugrumat al respiraţiei ei şi observă cât era de palidă. îi ridică încheietura să-i simtă pulsul: fluctua neregulat sub degetele lui Nan.

- Domnişoară Marsden! Domnişoară Marsden! strigă ea, însă ochii nu se deschiseră. Bătrâna îşi pierduse cunoştinţa.

Nan se întoarse la Kate.

- Du-te şi stai cu ea cât timp vorbesc cu căpitanul. Cred că a făcut un atac de cord.

- Nu e nici un doctor printre pasageri?

- Nu! M-am uitat pe lista de pasageri.

în timp ce Kate rămase lângă bătrână, Nan se duse în cabina piloţilor.

- Ce este, Nan? o întrebă Jim Horsley, pilotul secund.

- Avem o pasageră bolnavă. Cred că e un

atac de cord.

Jim îi spuse căpitanului, care se încruntă şi se uită
peste umăr la Nan.

- Cât de grav este?

- Trebuie dusă la spital.

- Ajungem la Londra în mai puţin de o oră. E mai simplu să mergem înainte decât să schimbăm ruta spre un alt aeroport. Crezi c-o să reziste?

- Vom face tot ce putem pentru ea, spuse Nan.

- Voi transmite să ne aştepte o ambulanţă ca s-o ducem mai repede la spital, promise Bob Naylor, iar Nan se întoarse lângă bolnavă.

- Cum se simte? o întrebă pe Kate.

- Şi-a revenit o secundă, apoi a leşinat din nou, răspunse colega ei, cu voce mică.

- Or să trimită o ambulanţă la Heathrow. Ar fi mai bine s-o aşezăm cât mai confortabil posibil.

Făcură tot ce putură, rugând pasagerul vecin să se mute şi folosind spaţiul suplimentar ca s-o întindă.

Câţiva pasageri se arătară interesaţi de ce se întâmplă, dar Kate îi asigură c-o ajută mai mult pe domnişoara Marsden dacă rămân la locurile lor decât dacă se învârt în jurul ei, oferindu-se

să dea o mână de ajutor.
Următoarele trei sferturi de oră îi părură nesfârşite lui Nan. Anxioasă, îi urmări chipul palid şi-i ascultă respiraţia greoaie. Oare domnişoara Marsden va supravieţui zborului? în timp ce traversau coasta britanică, îndreptându-se spre Londra, ochii bătrânei se deschiseră. Se uită uluită la Nan.

- Ce s-a întâmplat? şopti ea.
- Nu vă simţiţi prea bine, zâmbi Nan. O să aterizăm curând şi o să fiţi bine.
- Doctorul meu mi-a spus că a fost o prostie din partea mea să fac o astfel de călătorie, şopti vocea obosită şi bătrână. Dar am vrut să văd Anglia - înainte să mor.

- O să vă faceţi bine, sunt sigură.

Bătrâna nu răspunse, însă închise ochii şi rămase tăcută.
Datorită faptului că pista fusese eliberată de urgenţă de către turnul de control, avionul începu curând să coboare spre Heathrow.

- Pasagerii sunt rugaţi să rămână la locurile lor până când pasagerul bolnav va fi coborât din avion, se auzi în difuzoare vocea pilotului.

îndată ce avionul ateriză, Nan şi Kate aşteptară împreună cu domnişoara Marsden

ca scările să fie aduse, apoi deschiseră uşa. Doi oameni de la ambulanţă urcară la bord. Sub privirile tăcute ale pasagerilor, domnişoara Marsden fu ridicată pe o targă, operaţie în timpul căreia deschise din nou ochii.

- Vă duc la ambulanţă, o linişti Nan, luând-o de mână.

- Vii cu mine? o rugă bătrâna.

- Până la ambulanţă? Da, desigur că vin, zâmbi Nan şi în timp ce asistenţii ridicară targa, merse alături, mâna domnişoarei Marsden strângând-o pe a ei, ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Ambulanţa aştepta la capătul scărilor; curând, domnişoara Marsden fu urcată în siguranţă.

- Unde o duceţi? întrebă Nan pe unul din bărbaţi.

- La Spitalul Helsdon. E cel mai apropiat.

Nan se uită la bătrână.

- Sunt sigură că o să vă faceţi bine repede, domnişoară Marsden.

- Ai fost foarte amabilă, draga mea! îmi pare rău că am creat atâtea probleme.

- Ar fi mai bine să mergem, domnişoară, spuse şoferul, căci colegul lui urcase deja lângă pacientă.

- La revedere, domnişoară Marsden! spuse Nan şi coborî din ambulanţă.
Şoferul închise uşile şi apoi se grăbi la volan. Nan urmări cum ambulanţa mare şi albă traversează pista către una din ieşirile din aeroport.
- Biata de ea! Ce sfârşit nefericit pentru o primă călătorie în Anglia. Sper doar să se facă repede bine.
O jumătate de oră mai târziu, după ce formalităţile se încheiară, Nan îşi luă rămas-bun de la Kate şi plecă să caute autobuzul de la aeroport ca să se ducă în centrul Londrei. Jim Horsley, pilotul secund, o privea.
- Vreţi să vă duc cu maşina, doamnă? zâmbi el cu maliţiozitate, atingându-şi chipiul.
- Mulţumesc! răspunse Nan şi traversă parcul de maşini către locul în care-şi lăsase Jaguarul acum câteva zile.

- Cum se simţea doamna în vârstă? se interesă el.
- E greu de spus. Părea puţin mai bine când au urcat-o în ambulanţă. Dar cu bătrânii, nu se ştie niciodată. în avion, am crezut c-o să moară.
- Ei bine, înveseleşte-te! Toţi murim odată şi odată. Şi acum, ce faci în seara asta? Ce zici de o masă?

Dar Nan scutură din cap.

- Nu în seara asta, mulţumesc, Jim. Sunt extenuată. Nu vreau decât să mă urc în pat şi să dorm ore în şir.

- îţi dai seama că asta e a treia oară când mă trimiţi la plimbare? se încruntă el. Presupun că motivul nu e chiar atât de greu de ghicit. Se uită fix la micul inel cu diamant de pe inelarul ei stâng.

- Oh, nu cred că pe Arthur l-ar deranja dacă iau masa cu un coleg, Jim, râse ea. Nu e genul gelos.

- Atunci, ce zici?

- Chiar sunt extenuată, Jim. Altă dată, da?

Pilotul renunţă elegant şi, douăzeci de minute mai
târziu, o lăsă în faţa vechii case din Chelsea, unde împărţea cu o prietenă un apartament.

- Ne vedem joi, îi spuse el şi-i făcu vesel cu mâna, pornind spre cartierul vestic, unde, fără îndoială, va căuta pe cineva cu care să petreacă o seară plăcută.

Deschizând uşa, Nan traversă holul îngust şi urcă scările spre camerele înghesuite care erau casa ei, ori de câte ori se afla în Anglia.

Capitolul 2

Madge Ormston gătea ouă prăjite cu şuncă

în spaţiul minuscul de lângă sufragerie pe care agentul imobiliar îl descrisese ca pe o „bucătărie bine încadrată“.

- Ai avut un zbor plăcut? strigă ea când Nan intră în apartament.

- Aşa şi aşa! Tu?

- Fabulos! Am întâlnit un bărbat magnific. Reprezintă o mare companie petrolieră din Statele Unite. Mâine seară mă scoate la cină.

Intrând în micul dormitor ca să dezbrace, Nan zâmbi. Draga de Madge! Rareori se întorcea din State fără să fi întâlnit vreun bărbat magnific! Lucra pe cursa Londra - New York cu B.O.A.C. Majoritatea călătorilor erau directori executivi sau oameni foarte bogaţi care vizitau Statele în interes de afaceri sau de plăcere.

Madge, drăguţă, cu părul negru, cu o siluetă care făcea ca uniforma ei bleumarin să arate ca o creaţie Dior, atrăgea atenţia oriunde se ducea. Dar, cu toate că lua cina şi dansa cu bărbaţi de pe ambele părţi ale Atlanticului, nu era mai aproape să se mărite cu vreunul din ei decât fusese în urmă cu şase luni, când ea şi Nan se cunoscuseră.

- Vrei ouă cu şuncă? strigă Madge din bucătărie.

- Nu, mulţumesc! O să beau doar o ceaşcă

de cafea.

- Ar trebui să mănânci mai mult, iubito. Nici o vrabie n-ar rezista cu cât mănânci.

Nan se duse în sufragerie, unde Magde aduse o farfurie plină cu felii de şuncă şi una cu două ouă prăjite asupra cărora se năpusti de parcă n-ar mai fi mâncat de o săptămână.

- Unde naiba pui toate astea? întrebă Nan, umplând cafetiera.

Madge zâmbi cu maliţiozitate.

- Oricum, nu poţi să spui că mă îngraş. Până la urmă, trebuie să mănânc atâtea mese copioase, e bine că nu se depun. Trebuie să fie metabolismul meu.

Aşezându-se pe canapea cu o ceaşcă de cafea, Nan auzi mai multe despre bărbatul cu care urma să iasă Madge.

- E chiar drăguţ, oftă Madge şi împinse farfuria, aprinzându-şi o ţigară. Mă duce la Savoy.

- Bravo lui! murmură Nan.

Apoi discutară despre călătoria fiecăreia. Nan îi povesti prietenei ei despre domnişoara Marsden.

- Biata bătrânică! Mă întreb de ce s-a hotărât să vină în Anglia, împotriva sfatului medicului, spuse Madge.

- Presupun că şi-a dat seama că dacă n-o

face curând, nu va mai ajunge niciodată în Anglia. Părinţii ei, ca şi ai mei, s-au dus în Australia când era mică.

- Aşadar, e australiancă, la fel ca tine?

- Da! Cred că o să sun mâine la spital să întreb cum se simte. Biata de ea, nu cunoaşte pe nimeni la Londra.

- Şi Arthur ce face? întrebă Madge, curăţând un măr.

- Foarte bine, răspunse Nan, uitându-se la inelul de pe mâna stângă.

- încă n-aţi stabilit o dată?

- Nu, dar o vom face curând. Necazul e că Arthur e foarte ocupat momentan şi, cum ai mei locuiesc în Perth, pe cealaltă parte a continentului, înseamnă că va trebui să avem măcar două săptămâni libere ca să ne căsătorim şi să mergem în luna de miere. Eu aş prefera ceva simplu, dar mama insistă să ne cunună la biserica la care s-au cununat ea şi tata, în Perth.

- Foarte bine! întotdeauna am fost pentru nunţile în alb.

- Ciudat, dar şi Arthur e de aceeaşi părere. Vrea să mergem la Perth pentru ceremonie - când va găsi timp liber.

- Cu siguranţă, nu poate să fie atât de ocupat!

- Toţi avocaţii sunt ocupaţi în Australia. Sunt atâţia oameni care vin să se stabilească, mai ales în New South Wales, încât firmele specializate în cesionări, ca cea la care lucrează Arthur, nu-şi văd capul de treabă cu atâtea transferuri de case şi de pământuri.
Mai flecăriră vesele un timp, apoi Nan anunţă că se duce la culcare, fiind epuizată.
în dimineaţa următoare, Nan sună la spitalul la care fusese dusă domnişoara Marsden. I se făcu legătura cu o asistentă.
- Vroiam să întreb de domnişoara Marsden, spuse Nan. A fost adusă aseară de la aeroporul Heathrow...
- Cine sunteţi?
- Sunt stewardesa de pe cursa pe care dânsa a luat-o de la Sydney. Am ajutat-o puţin în timpul zborului.
- Mă bucur mult că aţi sunat, domnişoară. ?
- Maitland, Nan Maitland.
- Domnişoara Marsden a vorbit despre dumneavoastră şi spera să sunaţi. Vrea să vă vadă, domnişoară Maitland.

- Vrea să mă vadă?! De ce oare?
- Mă tem că nu ştiu, răspunse asistenta. Aţi putea să treceţi s-o vedeţi, domnişoară Maitland? E foarte bolnavă, mă tem.
Nan se gândi câteva clipe. A doua zi zbura din

nou la Sydney; avea câteva cumpărături de făcut, dar nimic altceva.

- La ce oră o pot vizita?

- Aproape oricând. în mod normal, orele noastre de vizită sunt între două şi trei după-amiaza şi între şapte şi opt seara. Dar cum domnişoara Marsden e atât de bolnavă, pot să fac o excepţie şi să treceţi când puteţi.

- Mulţumesc. O să vin după-amiază.

Nan se duse la Helsdon cu metroul, încheind scurta călătorie cu autobuzul.

Fu trimisă direct la salonul bătrânei. Asistenta o opri înainte să intre înăuntru.

- A fost amabil din partea dumneavoastră să bateţi atâta drum ca să vedeţi o persoană pe care abia dacă o cunoaşteţi, domnişoară Maitland, îi spuse asistenta, închizând uşa biroului ei după ce intrară.

- Cum se simte domnişoara Marsden azi?

- Doctorul a fost mulţumit la vizita de dimineaţă, răspunse asistenta, apoi se încruntă puţin: dar cu bătrânii, nu se ştie niciodată. într-o clipă sunt la

pământ, în următoarea se ridică. Vroiam să vă întreb, înainte s-o vedeţi, dacă v-a spus ceva despre ea, când aţi stat de vorbă în avion.

Nan scutură din cap.

- Foarte puţin. E australiancă, desigur; ai ei

au plecat în Australia de multă vreme. Vroia să vadă Anglia şi a făcut călătoria în ciuda recomandării doctorului ei.

- Vorbeam cu ea de dimineaţă, dar n-a vrut să-mi spună mai mult. Aşa sunt bătrânii, câteodată. Poate dumneavoastră o să vă spună mai multe.

Câteva minute mai târziu, o infirmieră o conduse pe Nan la patul domnişoarei Marsden. Bătrâna stătea sprijinită de pernă, dincolo de perdeaua care o separa de restul salonului. Recunoscând-o pe Nan, se lumină la faţă.

- Ce drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi! exclamă ea, în timp ce Nan se aşeză pe marginea patului.

- Mă întorc la Sydney abia mâine. M-am gândit să trec să văd ce faceţi. Noi, australienii, trebuie să rămânem uniţi!

Bătrâna închise câteva clipe ochii, ca şi cum ar fi obosit din senin. Nan privi în jur. Observă lângă pat un tub de oxigen. Ce îngozitor să te îmbolnăveşti atât de departe de casă!

Ochii albaştri se deschiseră din nou şi o mână subţire se întinse spre Nan. O strânse cu putere.

- Asistenta mi-a pus tot felul de întrebări despre mine, şopti vocea secătuită. Dar sunt

atât de puţine de spus. Locuiesc singură în afara Sydneyului, într-o căsuţă pe care mi-a lăsat-o tatăl meu cu mulţi ani în urmă. Singura mea rudă e un nepot, fiul surorii mele decedate. Numele lui e Gary Paling.

Rămase tăcută. Pleoapele îi coborâră din nou şi Nan crezu că adormise. Dar vocea subţire şi obosită continuă:

- Gary a fost o mare dezamăgire pentru mine. Am vrut să fie doctor, ba chiar m-am oferit să-l ajut sa devină unul. Dar s-a încăpăţânat şi a făcut cum a vrut el. a plecat pe mare. Când s-a plictisit de asta, s-a întors la Sydney şi şi-a deschis un garaj. Se pricepe la mecanică, recunosc, dar n-a reuşit cine ştie ce din asta.

- Câţi ani are?

- Douăzeci şi cinci. E timpul să facă ceva cu viaţa lui.

- Vreţi să mă duc să vorbesc cu el?

- Nu, în nici un caz. Ochii albaştri sclipiră o clipă. N-o să-l intereseze câtuşi de puţin cineva care acum cinci ani l-a îndepărtat, când n-a dus o viaţă decentă.

Scânteia bruscă de indignare dispăru şi ochii se închiseră la loc.

Nan nu se mişcă, cu toate că mâna bătrânei deveni moale în a ei. Se aplecă. Oare

domnişoarei Marsden îi era rău din nou?
Dar ochii albaştri se deschiseră încă o dată.
- îţi spun asta pentru că... s-ar putea să mor, draga mea, şopti bătrâna. Dacă afli că m-am stins, atunci sună-l pe Gary. Dar nu mai devreme!
Scormoni sub pernă şi scoase o bucăţică de hârtie.
- Poftim, ia asta! Sunt adresa mea - şi adresa garajului lui Gary. N-o să ai nevoie de ele, decât dacă.
O infirmieră apăru de după perdea.
- Cred că a fost o vizită suficient de lungă pentru astăzi, murmură ea. Trebuie să se odihnească.
Nan îşi retrase cu blândeţe mâna şi se ridică în picioare.
- O să mai vii să mă vezi?
- Bineînţeles că da! Nan zâmbi spre chipul agitat al bătrânei. O să mai trec săptămâna viitoare, când mă întorc la Londra.
Aşteptă câteva clipe, dar bătrâna închisese ochii din nou. Se strecură după perdea şi ieşi din salon.

Capitolul 3

în timp ce avionul uriaş atinse solul fără nici o zguduitură, Nan se întreba dacă Arthur va fi la

aeroport s-o aştepte.
Era devreme seara, şi trebuia să fi plecat deja de o oră de la birou. Obişnuia să vină cu maşina la aeroport şi apoi, după ce o ducea la apartamentul ei, fie luau o masă gătită de Nan, fie mergeau la un restaurant din apropiere.
Mai târziu însă, după ce sarcinile ei se încheiară, se grăbi spre turnul de control doar ca să afle că Arthur n-o aştepta la locul obişnuit.
- Nan!
Una din fetele de la Biroul de Informaţii îi făcu semn cu mâna. Traversă să vadă ce vroia.
- Bună, Judy! Ce este?

- Iubitul tău a telefonat, îi spuse fata. A trebuit să părăsească Sydney - o afacere urgentă. Nu se întoarce decât mâine. S-a gândit c-o să te văd aşteptându-l şi c-o să-ţi transmit mesajul.
- Mulţumesc, Judy! Chiar mă întrebam unde e. Ar fi mai bine să fug, altfel pierd autobuzul către oraş.
Ajunse puţin mai devreme.
- Bună, Nan! o salută şoferul. Unde e amicul tău în seara asta? De obicei, nu te lasă să te amesteci cu gloata!

- E plecat în interes de afaceri, râse Nan, aşezându-se în faţă.
- Eu termin la nouă. Ce zici de-o ieşire?
- îmi pare rău, Charlie. Am treabă.
- Nu strică să încerci. Şoferul zâmbi cu maliţiozitate, apoi închise portiera şi porniră pe autostrada care ducea în centrul Sydneyului.

Nan locuia într-un apartament comod, într-o casă înaltă, cu vedere la uriaşul port. De la fereastra sufrageriei ei putea vedea marele pod şi vasele care intrau în port. Doamna Hastings, proprietara ei văduvă, avea grijă de ea ca de o fiică, poate din cauză că nu avea copii.

După ce se schimbă, Nan se întrebă ce să facă restul serii, acum că logodnicul ei era plecat.

Privi la portul însorit. Când plecase de la Londra, fusese ceaţă. Aici, Sydney se bucura de zilele calde ale unei veri timpurii.

îşi luă geanta şi scoase biletul pe care i-l dăduse domnişoara Marsden la Londra, acum trei zile. Se mai uitase la el de câteva ori înainte. Era scurt şi la obiect şi nu dădea nici o altă informaţie în afara celor două adrese:

„Casa Gorse, New Point“, şi dedesubt mâzgălit cu scrisul tremurat al bătrânei:

„domnul Gary Paling, garajul Railton, strada New Bank, Sydney“

Se va duce să găsească garajul Railton, se gândi ea luându-şi cardiganul, şi se îndreptă spre uşă. Era mai bine să ştie unde îl găseşte pe acest Gary Paling, dacă va avea vreodată nevoie să ia legătura cu el.

Mai multe capete de bărbaţi se întoarseră până ajunse la staţia de autobuz. Căci Nan Maitland, cu părul arămiu care încorona un cap mândru, cu ochii căprui şi nerăbdători şi cu buzele calde şi moi, ieşea în evidenţă în comparaţie cu celelalte fete frumoase care se înghesuiau pe străzi în seara aceasta minunată de vară.

Purta o rochie albă de pânză, fără mâneci, care-i evidenţia silueta zveltă. Un fluierat îi aduse un zâmbet slab pe buze, dar nu întoarse capul. Primea adesea asemenea semne de apreciere masculină, şi acasă, şi în străinătate.

Autobuzul o duse în capătul străzii New Bank şi coborî să se uite după garaj. Zona era destul de murdară, cu depozite şi cu câteva case şi blocuri de apartamente.

Ajunse în faţa garajului destul de pe neaşteptate, la un colţ. Era în spatele trotuarului, cu un rând de pompe de benzină, o cabină cu pereţi de sticlă pentru mecanic şi

cu o clădire din lemn, pe care scria cu vopsea albă, deasupra uşilor închise: „Garajul Railton. Reparaţii. Service. Benzină. Vopsea.“

Un bărbat stătea în cabină, urmărind traficul cu o privire invidioasă. Evident, era puţin probabil să oprească la garaj vreunul din automobiliştii care treceau ca să-şi umple rezervorul.

Bărbatul avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi avea o claie de păr negru şi ondulat deasupra unei figuri care, dacă n-ar fi fost privirea încruntată care s-o desfigureze momentan, putea fi destul de atrăgătoare.

Purta o salopetă albă, iar de umăr îi atârna o tolbă.

Conştient parcă de studiul lui Nan, se întoarse şi o clipă privirile li se întâlniră, înainte ca Nan să se uite repede în altă parte.

Dar în momentul acela, ştiu că trebuia să fie nepotul Matildei Marsden. Asemănarea ereditară era aproape nefirească.

Nan se pregăti să-şi continue plimbarea, ştiind că tânărul încă se uita în direcţia ei.

Dar în clipa aceea, un băieţel cu bicicleta răsări de după colţ, aproape izbindu-se de un autobuz în trecere.

Cu o manevră disperată, şoferul devie autobuzul la câţiva centimetri de copil, care

pierzându-se cu firea, se aruncă în lături. Căzu aproape de picioarele lui Nan.
Nu avea decât opt ani. îl ajută să se ridice şi se uită la faţa lui îngrozită.
- E în regulă. Eşti în siguranţă acum, spuse ea. Dar ai avut noroc. Ar fi mai bine ca pe viitor să ai mai multă grijă, altfel o să mori.
Şoferul autobuzului vrusese să coboare din cabina lui, dar se răzgândi. Bombănind în barbă, îi aruncă o privire furioasă băieţelului, porni motorul şi plecă.
- E bine?
Nan se întoarse de la băieţel şi văzu chipul bărbatului, care ieşise din cabina de sticlă şi se oprise lângă pompele de benzină.
- Cred că da, răspunse ea. Tocmai îi spuneam că o să moară dacă-şi face un obicei să ia curbele în viteză.
- Nu m-am putut opri, bâigui copilul.
- Atunci, ai face bine să-ţi faci un control la frâne, nu-i aşa? spuse tânărul, apoi îi zâmbi cu maliţiozitate

lui Nan şi copilul, găsind momentul porivit, îşi ridică bicicleta şi dispăru.

Nan ezită. Să-i zâmbească politicos şi să-şi vadă de drum, sau să-i spună lui Gary Paling că mătuşa lui era bolnavă şi că-i vorbise despre el? Era o prostie să nu ştie. La urma

urmelor, domnişoara Marsden era singura lui rudă şi avea dreptul să ştie că era grav bolnavă.

- Dumneavostră sunteţi domnul Paling? întrebă ea, uitându-se în ochii lui cenuşii.

La început, bărbatul păru speriat, apoi înţelese:

- S-ar putea.

- Ei bine, ori sunteţi, ori nu sunteţi! râse Nan.

- De ce vreţi să ştiţi? se încruntă el.

Nan se gândi că, din moment ce mătuşa lui spusese că afacerea îi mergea prost, se putea teme de vreun executor care să-i pretindă să-şi plătească datoriile. Unele firme foloseau fete ca să reducă suspiciunile.

- Miercurea asta, am întâlnit-o la Londra pe mătuşa dumneavoastră, Matilda.

- Cu mătuşa Matilda?! gemu el. Dar ce caută în Anglia? Nu ştiam c-a plecat.

- Sunt stewardesă pe cursa Sydney-Londra. Domnişoara Marsden a fost unul din pasagerii mei. S-a îmbarcat bolnavă.

- E grav?

- E în spital. Am vizitat-o înainte să zbor înapoi la Sydney.

Gary se întoarse.

- Vreţi să veniţi în biroul meu şi să-mi

povestiţi? întrebă el. Ţin foarte mult la mătuşa Matilda, deşi nu-mi este de prea mare folos.

- Poate are o părere mult mai bună decât ştiţi despre dumneavoastră.

îi oferi singurul scaun din încăperea mică şi se sprijini cu spatele de uşă, privind-o.

- Ce a păţit bătrânica?

- A avut un atac de cord în timpul zborului. Părea destul de bine când am plecat, dar e foarte bolnavă. Cu siguranţă, nu se va întoarce prea curând în Australia.

- V-a spus despre mine - despre ea? întrebă el, scoţând din buzunar o pipă şi umplând-o cu tutun.

- Mi-a spus că locuieşte la New Point şi că n-aţi vrut să fiţi doctor, spuse ea cu o strălucire în privire.

Gary îi zâmbi din nou cu maliţiozitate şi faţa serioasă i se lumină.

- Cineva din trecutul îndepărtat al familiei a fost coase-oase, spuse el. Mătuşa Matilda a crezut că voi duce mai departe tradiţia. Dar la vremea aceea, m-a interesat ma mult să plec pe mare.

- Şi acum. sunteţi proprietar de service auto?

El încuviinţă din cap, cu toate că acum în ochii lui nu mai era nici o scânteie de umor. Erau la fel de reci ca marea de pe care dezertase cu

un an sau doi în urmă.
- Cum merge afacerea dumneavoastră? întrebă ea când văzu că tăcea în continuare.
- Aşa şi aşa! Nu am cine ştie ce vad. e o zonă săracă; nu prea e trafic.
- O să-i spun mătuşii dumneavoastră, data viitoare când zbor la Londra. Ştiu că s-ar bucura să ştie că sunteţi bine.
Gary nu spuse nimic. îşi scoase salopeta şi luă o jachetă sport din cuier, aşezându-şi-o pe umeri.
- Pot foarte bine să închid, spuse el, uitându-se pe geam. Puţin probabil să am vreun client în seara asta.
Nan se ridică şi se pregăti să plece.
- Şi eu ar trebui să plec, spuse.
Gary o privi speculativ.
- Vreţi să mergeţi să vedeţi casa mătuşii? Am o maşină veche în spatele garajului. Am putea ajunge în câteva minute.
- Nu ştiu dacă.
- Oh, haide! Pun pariu că n-ai altceva de făcut, dacă scapi din ghearele mele.

- Bine, râse ea. Trebuie să recunosc că ar fi frumos să-i spun mătuşii tale că i-am văzut casa.
Porniră spre garaj.
- Am încuiat mai devreme, spuse Gary. Pe

aici.
O conduse în spatele construcţiei şubrede. Pe o bucată de pământ, în spate, se găsea un Sedan vechi.
- O ţin în spate, încât clienţii mei să nu creadă că nu-mi pot permite o maşină decentă, râse Gary, fără să pară însă prea amuzat.
Nu pentru întâia oară, Nan se întrebă cât de prost îi mergea afacerea.
Gary îi deschise portiera şi Nan urcă pe locul pasagerului. Când Gary porni motorul, observă că era destul de silenţios.
- Poate că n-arată prea bine, dar m-am asigurat că are un motor fără cusur, spuse tânărul cu mândrie, pornind.
Se întoarseră, traversând podul care trona deasupra portului şi apoi intrară în suburbiile din nordul oraşului. Curând, le depăşiră şi o luară pe o stradă laterală, spre mare.
Ajunseră pe o stâncă şi acolo, în faţa lor, se întindea oceanul, strălucind în ultimele raze ale soarelui.
- E minunat, şopti Nan.
în timp ce coborau panta, Gary făcu semn spre stânga.
- Acolo e chiar şi o mică regiune păduroasă. Se extinde până la stâncile de

lângă New Point. Acolo este casa mătuşii Matilda.
După încă un kilometru, Gary opri în faţa unei porţi de lemn montate într-un perete de piatră. Coborî şi deschise poarta, iar Nan îl urmă.
Câteva minute mai târziu, mergeau pe o potecă, printr-o iarbă deasă, către vârful unei stânci. Aici se găsea o căsuţă cu acoperiş abrupt şi cu horn.
Jaluzelele fuseseră coborâte parţial, ca să umbească încăperile. Lui Nan îi păreau nişte ochi pe jumătate deschişi, care urmăreau cum ea şi Gary se apropie.
Fără nici un motiv, tremură. Casa nu avea nimic sinistru, dar pe Nan aproape o copleşi o dorinţă frenetică de a se întoarce şi a o lua la fugă.
Dar continuă să meargă lângă Gary spre căsuţă, ba chiar zâmbi la ceva ce spuse el.
- Nu am cheie, aşa că nu putem intra. Dar poţi vedea priveliştea. E foarte frumos.

Capitolul 4

Cu siguranţă, merita să priveşti.

în faţă se afla întinderea enormă a oceanului, cu vapoare ca de jucărie, mişcându-se pe suprafaţa strălucitoare. în depărtare, pe dreapta, coasta se întindea spre Sydney,

ascunsă în lumina palidă a serii. La nord, erau stâncile înalte şi stinghere, iar la poalele lor, plaje aurii pustii pe care valurile le loveau cu un zgomot monoton şi ritmic ce ajungea până la urechile tinerilor de pe înălţimi.

- Mătuşa ta trebuie să se simtă foarte singură locuind aici, comentă Nan.

- Pare să-i placă. Din când în când mai stă câte o prietenă la ea, dar în majoritatea timpului, pare să prefere să fie singură.

Merseră pe lângă casă. Gary încercă să vadă înăuntru, însă nu avu succes. Jaluzelele şi perdelele

fuseseră trase împotriva soarelui. Cu toate că făcu ochii mici şi-şi lipi mâinile de geam, nu văzu mare lucru înăuntru.

- Cred că ar fi mai bine să mergem, spuse el şi Nan
i se alătură în timp ce traversă grădina din spatele casei.

- Acum, unde mergem?

Urcând la volan, Gary îi zâmbi.

- Trebuie să ajung acasă, spuse Nan.

- E încă devreme. De ce să nu-ţi fie milă de un bărbat singur şi nu bei măcar o cafea cu el?

- Ce patetic sună! râse ea. Bine. Doar o ceaşcă. Am venit azi de la Londra şi sunt puţin cam obosită.

- Mai spune-mi despre tine.

- Nu sunt multe de spus. Fac naveta între continente, îmi petrec jumătate din timp la Londra, jumătate la Sydney. în rest, sunt la zece de mii de metri altitudine.

- Sună foarte incitant. Ce părere are logodnicul tău despre asta?

Observase mai devreme privirea lui pe inel. Ridică din umeri.

- Oh, acum s-a obişnuit. Desigur, n-o să mai dureze mult. Ne căsătorim în curând.

- Bravo vouă! Unde o să locuiţi?

- în Sydney, cred. Arthur e asociat la o firmă de avocatură. Va trebui să fie aproape de serviciu.

- Şi o să renunţi la viaţa ta incitantă ca să te aşezi la casa ta, ca o soţie supusă?

Vocea lui avea un ton uşor ironic, care pe Nan o deranjă.

- E ceva rău în asta? întrebă ea tăios.

Gary scutură din cap, privind înainte la drum.

- Presupun că nu! Doar că. ei bine, cumva, nu mi te închipui sărutându-ţi dimineaţa soţul de plecare şi întorcându-te la aspirator pentru o rundă pe covorul din sufragerie.

Nan nu putu să nu râdă.

- Poate există cineva care a renunţat la ceva ca să-ţi aspire covorul din sufragerie!

spuse ea şi realiză dintr-o dată că era foarte interesată de răspunsul lui.
Dar Gary nu făcu decât să scuture din cap:
- Mă bucur să spun că nici o femeie n-a fost destul de nebună încât să se mărite cu mine! O compătimesc pe orice biată fată care a făcut o astfel de greşeală!
După asta, nu mai vorbiră mult; Gary opri în parcarea unei cafenele ale cărei ferestre aveau o privelişte încântătoare spre port. Stătură pe terasă în seara blândă şi briza caldă bătea uşor dinspre apă. Lumini ca de basm străluceau în copaci. Undeva aproape se auzea un radio. Era o atmosferă foarte liniştitoare.

- A fost frumos din partea ta să mă cauţi ca să-mi dai veşti de la mătuşa, spuse Gary, jucându-se cu ceaşca de cafea.
Nan nu-i spuse că poate nu i-ar fi vorbit dacă băieţelul n-ar fi căzut de pe bicicletă în faţa garajului lui.
La urma urmelor, mătuşa lui nu vroia să-l contacteze: aproape că-i interzisese să-l abordeze când se oferise să fie intermediar.
- M-am gândit că trebuie să-ţi spun că e bolnavă.
- Cât de bolnavă e? Mai devreme ai spus că e destul de grav. O să moară?

- Cum aş putea să-ţi răspund? N-am văzut-o decât o dată după ce au coborât-o din avion. Sper că atunci când mă voi întoarce la Londra să se simtă mult mai bine.
Privirea lui era plină de amărăciune.
- Mi-ar plăcea să fiu cu ea. Nu are pe nimeni în afară de mine, şi uite-o bolnavă şi singură, în celălalt capăt de lume. Iar eu nu pot face nimic!
- Nu e vina ta, spuse Nan cu blândeţe.
- Ba da, într-un fel. Dacă m-aş fi înscris la un curs
- dacă aş fi avut o slujbă decentă - aş fi avut bani pentru un bilet spre Londra. Dar aşa, abia dacă-mi pot plăti chiria vinerea viitoare.
Nan îşi dorea să-l poată consola. Dar nu putea să-i spună nimic. Era aproape o străină.

- Trebuie să plec, spuse ea după ce stătură tăcuţi o vreme. Se face târziu.
Gary nu încercă s-o reţină. Plăti nota şi o conduse la maşină.
- Unde locuieşti? Te duc până acolo.
- Nu e departe. Pot să merg pe jos.
El zâmbi dintr-o dată şi faţa i se lumină.
- Eşti o tânără foarte independentă. Dar ştiu suficient despre ţărmul Sydneyului ca să fiu sigur că o fată atât de drăguţă ca tine nu e în siguranţă umblând de una singură.

Nan râse, dar urcând în maşină, se întrebă de ce se simţea dintr-o dată atât de mulţumită că el o găsise drăguţă.
Apoi se gândi că ar fi spus asta oricărei fete cu care s-ar fi întâmplat să-şi petreacă seara. Poate că nu avea nici un plan de căsătorie, dar cu părul acela negru şi cu farmecul lui tineresc trebuia să aibă o mulţime de prietene.
Gary o lăsă în faţa uşii. înainte să urce, o întrebă dacă o mai putea vedea. Nan scutură din cap.

- Nu cred.
- Din cauza. lui Arthur? bâigui el şi ochii cenuşii îi scânteiară.

Nan se încruntă. Nu avea nici un drept să râdă de ea pentru că se căsătorea cu altcineva.

- Noapte bună! spuse ea şi se întoarse cu spatele.
- Nu pleca! strigă Gary în timp ce ea deschise uşa.
- Dar trebuie! E târziu!
- Chiar dacă n-o să ne mai vedem niciodată, vrei să-i transmiţi un mesaj mătuşii când te întorci la Londra?

Se întoarse spre el, regretând deja ieşirea bruscă de mai devreme.

- Desigur! promise ea.
- Spune-i c-o iubesc şi sper să se

însănătoşească repede. Cu un ultim zâmbet, se întoarse în maşină şi plecă.
Nan urcă gânditoare scările spre apartament. Cât de diferit era Gary Paling de bărbatul cu care urma să se căsătorească! în vreme ce Gary era o fire nestatornică ce nu reuşise până acum prea multe în viaţă, Arthur nu deviase niciodată de la cursul pe care şi-l stabilise: să aibă succes în profesia aleasă, să-şi impresioneze tot timpul şeful cu calităţile lui indiscutabile.
Arthur ţintea sus şi vroia să ajungă acolo, indiferent de obstacolele care puteau să-i iasă în cale.
Nan oftă şi se pregăti de culcare.
Până în seara asta, îl admirase pe Arthur pentru că se lupta să-şi depăşească umila condiţie şi devenise o tânără speranţă a avocaturii, într-o arie în plină dezvoltare.

Dar acum nu mai era atât de sigură. Oare viaţa nu reprezenta decât o luptă pentru succes? Cu toate că era sărac, Gary Paling părea un om mai fericit decât logodnicul ei.

Pe terasa cafenelei, cu luminile care reflectau din apele portului, Nan se simţise dintr-o dată împăcată cu lumea. Oare avusese vreo legătură cu tânărul care stătuse lângă ea?

Părea imposibil, totuşi, din momentul în care se întâlniseră, păruseră să aibă ceva în comun, un sentiment de camaraderie care rar exista între oameni care se cunoşteau abia de câteva minute.

„Dar asta e o prostie!“ se boscorodi singură, periindu-şi apăsat dinţii. „Mâine o să-l văd pe Arthur. Pe Gary nu cred să-l mai văd vreodată.“

***

Dimineaţă, sună la biroul lui Arthur şi află că-l aşteptau la prânz.

- Rugaţi-l să mă sune, spuse ea, apoi hotărî s-o sune pe mama ei, la Perth, la două mii de kilometri depărtare. Numai Dumnezeu ştia ce ar fi spus Arthur, dacă ar fi ştiut! îi dădu numărul operatoarei şi aşteptă nerăbdătoare să sune. Dintr-o dată, se simţi singură. Dar convorbirea îşi merita costul, dacă auzea vocea mamei.

Când sună, ridică repede receptorul.

- Eu sunt, mamă!
- Nan! Ce minunat să-ţi aud vocea. Ce faci, iubito?

Erau atâtea de spus şi timpul era atât de scurt!

- încă n-aţi fixat data? vru să ştie doamna Maitland.
- încă nu, mamă. Dar mai târziu mă

întâlnesc cu Arthur şi poate stabilim ceva.
- Puneţi-o curând, iubito. Mi-e dor să te văd! Au trecut secole de când n-ai mai venit la Perth.
- Ce face tata?
- E mult mai bine. A avut o o criză de reumatism săptămâna trecută, dar acum i-a trecut. Când zbori la Londra, Nan?
- Mâine!
- Aş vrea să poţi renunţa la slujba aia! Odată, eram atât de mândră de tine. Obişnuiam să le spun tuturor prietenelor mele că fiica mea e stewardesă pe cursa Londra - Sydney. Dar acum, aş prefera să le spun că te-ai căsătorit şi te-ai aşezat la casa ta.

Nan zâmbi. Draga de mama! Ei bine, poate că dorinţa ei va deveni curând realitate.
- Trebuie să închid acum, mamă. Convorbirile sunt extrem de costisitoare în intervalul ăsta orar.
- Bine, iubito. Sună-mă curând.
- Transmite-i tatei dragostea mea!

închise şi se duse să privească pe fereastră.

Ştia ce i-ar pălcea cel mai mult mamei ei: ca Arthur să-şi ia o slujbă în Perth, după ce se căsătoreau.

Ei bine, de ce nu? O să-i dea ideea asta lui Arthur. Avea sentimentul că dacă slujba era

bună, cu multe perspective de promovare, se putea să-i surâdă şi lui ideea.
Ar fi minunat să fie aproape de părinţii ei. Ducea de prea mult timp o viaţă nomadă, departe de casă.
Telefonul sună şi Nan ridică receptorul.
- Bună, iubito! Era Arthur. M-am întors mai devreme decât mă aşteptam. Ce zici, luăm prânzul împreună?
- Minunat! La ce oră ne întâlnim?
- Ei bine, am ceva de lucru acum. Ai putea să te întâlneşti cu mine la Mario's, la unu?
- Desigur!
închise; avea două ore de pierdut. Ce să facă? Amintindu-şi că trebuia să facă nişte cumpărături, inclusiv o pereche nouă de pantofi, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă.
Câteva clipe mai târziu, mergând pe stradă, hotărî să afle de la Arthur la ce dată se gândea mai exact pentru nunta lor. Amânaseră destul de mult decizia finală. De data asta, o să vadă dacă nu pot ajunge împreună la o dată concretă. Poate îşi va căuta rochia de mireasă la Londra, se gândi ea, dar dintr-un motiv oarecare, ideea n-o încântă aşa cum, fără îndoială, ar fi trebuit.

Capitolul 5

Arthur întârzie.

Aşteptând în holul de la intrare al restaurantului de modă veche la care logodnicul ei lua masa în fiecare zi, Nan se plictisi repede să se ducă la uşă să vadă dacă se zărea pe stradă.

- Cred că o să mă duc la masa noastră şi îl aştept acolo, îi spuse ea lui Mario, proprietarul restaurantului.

- Prea bine, domnişoară. Pe aici, vă rog.

Dar nici nu se aşeză bine şi Arthur ajunse şi se grăbi să i se alăture.

- Iubito, îmi pare rău că am întârziat! se scuză el. A sunat cineva când tocmai mă pregăteam să ies pe uşă. N-am putut să scap mai devreme.

N-o sărută, doar o bătu uşor pe mână. Privi în jur, salută câteva persoane pe care le vedea în fiecare zi la prânz, apoi se aşeză lângă ea.

- Presupun că încă n-ai comandat nimic, nu? întrebă el şi când Nan scutură din cap, îi făcu semn să vină un chelner.

- Ce să fie astăzi? întrebă Arthur, cu meniul în mână. Friptura de vită e întotdeauna foarte bună. Şi peştele! încercaţi calcan. Sau un peşte turtit.

- Azi e destul de cald, spuse ea. Cred că nişte aperitive, o salată şi o îngheţată.

- Cum vrei, draga mea, râse el. Cât despre

mine, mi-e o foame de lup. Călătoriile mi-au deschis întotdeauna apetitul.

în timp ce făcu comanda, Nan se uită la el. Era un bărbat mai mult decât atrăgător, cu sprâncene negre şi groase, ochi ageri, albaştri şi o bărbie pătrată şi hotărâtă. Avea douăzeci şi opt de ani, dar arăta mai mare, deşi asta se putea datora faptului că părul negru se rărea în creştetul capului: de la o vârstă fragedă, fusese obişnuit să-şi asume o mulţime de responsabilităţi.

Purta un costum negru, cămaşă de un alb imaculat şi cravată cenuşie. Cu toate că majoritatea bărbaţilor care luau prânzul la restaurantul acela făcuseră unele concesii din pricina acelei zilei frumoase de vară. Arthur îşi păstrase principiile şi se îmbrăcase aşa cum credea că trebuie să se îmbrace un avocat: sobru, mai degrabă formal.

- Şi acum, spuse el, întorcându-se spre ea când chelnerul plecă, cum a fost zborul de ieri?
- Ca de obicei, răspunse Nan şi, strângându-i puţin mâna pe care i-o întinsese: a fost plăcut să mă întorc, Arthur. La Londra, vremea e foarte deprimantă. Ceaţă şi ploaie.
- Trebuie să fie îngrozitor să treci atât de des dintr-o extremă într-alta. Dar să sperăm că

n-o să mai dureze mult!

- Am vorbit cu mama la telefon de dimineaţă. M-a întrebat dacă am fixat data nunţii.

- Şi am fixat-o? întrebă el, ştrengăreşte.

- Ştii foarte bine că nu! râse ea. M-am gândit că poate ne hotărâm azi. Când crezi c-o să poţi pleca?

- Mai devreme decât mă gândeam. Afacerea care credeam c-o să se tărăgăneze toată vara a fost rezolvată destul de rapid ieri, când m-am dus să mă întâlnesc cu partea litigantă. Unul din oamenii implicaţi a murit subit şi cazul nu va mai ajunge în instanţă, până la urmă.

- Atunci.?

- O să vorbesc cu domnul Archer. Sunt sigur că n-o să aibă nici o obiecţie să-mi iau două săptămâni libere luna viitoare.

- Luna viitoare?!

- Nu poţi să fii gata până atunci?

Nan se încruntă.

- Ar trebui să dau un preaviz de o lună companiei aeriene, deşi îndrăznesc să spun că.

- Sunt convins c-o să fie înţelegători.

- Ei bine, mai sunt şi alte lucruri de făcut: haine de cumpărat, aranjamente de făcut. Şi. ei bine, încă nu avem unde să locuim. Te-ai

gândit la asta?

- Am putea să stăm în apartamentul meu primele câteva luni, cât timp căutăm o casă. La naiba, iubito! Nu mai născoci atâtea dificultăţi. Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că nu vrei să te măriţi cu mine!

- Bineînţeles că vreau, Arthur. Ce prostii spui! Doar că.

Chelnerul aduse supă pentru Arthur şi un cocteil de fructe pentru Nan. După ce plecă, Arthur continuă:

- îţi dau şase săptămâni. Ce zici?

- Eşti un drăguţ, zâmbi Nan. Cred că pot fi gata până atunci. Ezită puţin, apoi spuse: te-ai gândit vreodată să te muţi cu slujba la Perth, Arthur? E un oraş minunat. şi. am fi aproape de mama şi de tata.

Arthur rămase tăcut o vreme, apoi se întoarse s-o privească aproape cu răceală.

- îţi dai seama cât de mult mi-a luat să ajung în poziţia pe care o ocup acum la Archer, Barlow's, Nan?

„S-a înfuriat“, se gândi Nan şi spuse repede:

- Era doar o idee. Desigur, ştiu ce părere bună au şefii tăi despre tine, Arthur. Dacă eşti mai fericit să rămâi cu ei, bineînţeles că trebuie să rămâi. Mă întrebam doar dacă.

Arthur izbucni pe neaşteptate în râs.

- De fapt, s-a discutat la firmă despre deschiderea unei filiale în Australia de Vest, şi firește, locaţia ar fi capitala, Perth. Poate mi se va oferi postul de acolo.

- Oh, Arthur, de s-ar putea! Ochii îi străluceau ca două stele. Arthur îi atinse mâna.

- Eşti foarte frumoasă, Nan! Sunt un bărbat foarte norocos.

Era cel de-al doilea complimet pe care îl auzea în ultimele douăzeci şi patru de ore. Mai întâi Gary Paling - acum, bărbatul cu care urma să se căsătorească.

în timpul primului fel, discutară despre călătoria lui de afaceri, apoi Nan îi spuse despre doamna în vârstă pe care o ajutase în zborul spre Londra.

- Biata de ea, a trebuit internată imediat. Am să întreb de ea când ajung iar la Londra. Nu cunoaşte pe nimeni în Anglia.

îi povesti cum seara trecută îl anunţase pe Gary Paling despre boala mătuşii sale şi cum o dusese să vadă casa bătrânei.

- Gary Paling! spuse Arthur, tăios. Şi pe doamna în vârstă o cheamă. cum?

- Domnişoara Matilda Marsden. Eşti sigur

că n-o cunoşti, Arthur?
- Oh, nu, n-o cunosc, spuse el repede. Se poate să fi auzit numele ei undeva. Nu sunt sigur.
- Mi s-a părut că numele Gary Paling îţi este cunoscut, spuse ea, încruntându-se.
Arthur scutură din cap.
- Nu-mi spune nimic, cu excepţia faptului că este un nume destul de comun.
Apoi, schimbă subiectul. După ce achită nota de plată şi ieşiră din nou în lumina soarelui, o întrebă dacă vrea să meargă la cinematograf în seara aceea.
- Mai întâi vino la mine şi cinăm împreună, îl invită ea.
- Aşa voi face! Se uită la ceas: acum, trebuie să zbor. Ne vedem mai târziu, iubito! O sărută scurt pe obraz, se întoarse şi plecă grăbit.
Nan îl urmări din priviri cum dispare în mulţime, apoi, cu un oftat, porni spre casa ei din Sydney.
***
în după-amiaza următoare, Nan zbură la Londra. Făcându-şi datoria - ducând pasagerilor băuturi şi gustări - se gândi la interviul pe care-l avusese înainte să plece din Sydney.

Dăduse preavizul necesar companiei

aeriene. Ofiţerul de personal îi spusese cât de rău îi părea s-o vadă plecând.

- Fete ca tine sunt greu de găsit, îi spusese. Presupun că nu vrei să iei în calcul posibilitatea de a mai continua o vreme după nuntă?

Dar Nan refuzase ferm.

- S-ar putea să mă mut la Perth. Ar fi prea dificil să-mi fac meseria cum trebuie şi apoi să fiu nevoită să zbor în celălalt capăt al Australiei, după ce mă întorc de la Londra, în fiecare săptămână.

- Ti-am putea găsi un post pe cursa Sydney - Perth. Ce zici?

Dar Nan scuturase din cap.

- Cred că vreau să fiu doar soţie, spusese şi cealaltă femeie râsese.

- Văd că eşti o fată înţeleaptă, exclamase şi-i întinsese mâna. Ei bine, îţi doresc toată fericirea din lume, draga mea. Sunt sigură c-o meriţi.

în timp ce avionul zbura în noapte, Nan privi de jur- împrejur în cabina slab luminată, întrebându-se dacă va simţi lipsa vieţii pe care o cunoştea de atâta timp.

Fusese incitantă, plăcută, o dată sau de două ori chiar înspământătoare, dar niciodată plictisitoare sau monotonă. Nu va regreta niciodată cei doi ani pe care şi-i petrecuse la

compania aeriană.

Fusese o experienţă memorabilă; dar nu se compara

- nu putea să se compare - în nici un fel cu minunata experienţă a mariajului sau cu cea maternală.

Ploua mohorât, când Nan traversă pista de la aeroportul din Londra. Se gândi la ziua însorită pe care o lăsase în urmă la Sydney şi dintr-o dată tânji să fie înapoi acolo, departe de tristeţea iernii britanice.

Oricum, nu va mai dura mult; zburlindu-şi umerii din pricina ploii reci, fugi spre clădirea aeroportului.

Nu se oferi nimeni s-o ducă în centru cu maşina, aşa că se văzu nevoită să aştepte autobuzul.

Când ajunse la micul apartament pe care-l împărţea cu Madge Ormston, găsi un bilet care spunea că Madge plecase la New York cu câteva ore înainte - îi ţinea locul unei stewardese care se îmbolnăvise.

Se duse să privească pe fereastră. Jos, putea vedea umbrelele oamenilor care se grăbeau spre casă. Farurile autobuzelor se reflectau pe carosabilul umed. Taxiurile se înşiruiau pe şoseaua aglomerată. Motociclişti nerăbdători făceau manevre curajoase ca să înainteze. Chiar şi siluetele întunecate de pe

biciclete îşi croiau drum prin ţesătura de vehicule care se întindea dedesubt.

Nan lăsă perdeaua şi se întoarse în cameră.

Ce să facă restul serii? Dacă Madge ar fi fost aici, ar fi fost mulţumită să flecărească ş să râdă cu prietena ei plină de viaţă sau să iasă la cinematograf sau la restaurant.

Dar era singură, şi n-o trăgea inima nici să vadă un film, nici să mănânce singură.

Dintr-o dată, îşi aminti de domnişoara Marsden. Măcar putea să sune la spital şi să afle cum se mai simte, se gândi ea şi se duse la uşă.

Telefonul era pe palierul cu apartamentul ei. Formă numărul de la spital, introduse moneda, apoi întrebă de asistenta de la salonul bătrânei.

- Bună seara, spuse ea când conexiunea fu stabilită. Aş vrea să întreb despre o pacientă de-a dumneavoastră, domnişoara Matilda Marsden. A fost adusă de la aeroportul Heathrow pe.

- Sunteţi domnişoara Maitland? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

- Oh, da! Nan era surprinsă că asistenta o recunoscuse. Până la urmă, nu vorbiseră decât de câteva ori.

- Mă tem că am veşti proaste pentru dumneavoastră, domnişoară Maitland. Domnişoara Marsden a murit aseară.

Era un şoc prea mare pentru Nan. Abia dacă o cunoscuse, dar, din cauza circumstanţelor în care se întâlniseră, devenise foarte interesată de soarta bătrânei şi sperase să audă că starea ei se ameliorase.

- îmi pare foarte rău, spuse ea impulsiv. Abia în seara asta am ajuns la Londra; sperasem să aud că şi-a revenit.

- A mai avut un atac de cord şi nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. Urmă o scurtă tăcere, apoi asistenta adăugă: mă bucur că aţi sunat, domnişoară Maitland, căci nimeni nu ştia cum să ia legătura cu dumneavoastră. Presupun că v-am fi putut găsi prin intermediul companiei aeriene, dar ar fi durat.

- Dar nu înţeleg, se încruntă Nan. De ce ar lua cineva legătura cu mine?

- Mă tem că nu am răspunsul la întrebarea asta, domnişoară Maitland. Dar am fost rugată să vă spun, dacă luaţi legătura cu mine, să-i telefonaţi domnului Rigby la numărul acesta: Chelsea 81921.

Repetă numărul şi Nan îl notă.

- Nu aveţi idee despre ce e vorba? întrebă ea, dar la celălalt capăt al firului era tăcere. Domnişoară asistentă?

- Mă tem că trebuie să plec, domnişoară Maitland! reveni vocea asistentei, puţin agitată de data aceasta. Am o urgenţă. Vă mulţumesc pentru telefon. Aţi notat numărul, nu?

- Da, mulţumesc, spuse Nan, dar clicul care se auzi îi spuse că asistenta plecase deja.

Capitolul 6

Nan formă imediat numărul din Chelsea.
Dar, deşi încercă de câteva ori în timpul serii, nu răspunse nimeni.
Se uită în cartea de telefoane, dar era o pagină întreagă de Rigby şi ideea de a suna la toate numerele

- chiar dacă ar fi avut destule monede, însă nu avea - o hotărî să aştepte până dimineaţă.
în orice caz, faptul că nu răspunsese nimeni la numărul din Chelsea îi întărea convingerea că era al unei firme, nu al unei case particulare.
Nu dormi prea bine în noaptea aceea. Se întrebă la nesfârşit cine era domnul Rigby şi de ce era implicată, prin intermediul lui, în afacerile unei decedate.
Pe la nouă şi jumătate, sună din nou. îi răspunse vocea unei fete.

- Sanderson, Rigby and Baines, spuse ea.

- Aş putea vorbi cu domnul Rigby, vă rog? Sunt domnişoara Nan Maitland.
- Un moment, vă rog!
După o scurtă întârziere, auzi vocea unui bărbat.
- Domnişoara Maitland? Oh, bună dimineaţa! Sunt domnul Rigby. Mă bucur foarte mult că aţi luat atât de repede legătura cu mine.
- Am ajuns ieri la Londra. Mi-a părut foarte rău să aud că domnişoara Marsden a murit cât timp am fost plecată.
- Da, foarte trist! Vocea bărbatului era impersonală, ca a unui afacerist. Mă întrebam dacă aţi putea veni la biroul meu înainte să plecaţi din nou în Australia. înţeleg că sunteţi angajata unei companii aeriene?
- Da, sunt stewardesă. Mâine mă întorc la Sydney, aşa că s-ar putea să ne vedem azi? Auzi cum omul frunzăreşte paginile agendei.
- Aţi putea ajunge pe la unsprezece şi jumătate, domnişoară Maitland?
- Da, e bine. Unde este biroul dumneavoastră? Nu am decât numărul de telefon.
- King's Road 515. Sanderson, Rigby and Baines, avocaţi.

- Voi fi acolo, promise Nan, şi închise.

De ce ar vrea un avocat s-o vadă, în legătură cu domnişoara Matilda Marsden? Poate că înainte să moară, bătrâna îi lăsase o mică amintire şi rugase un avocat să treacă pe la ea şi s-o adauge în testament. Dar de ce ar fi făcut aşa ceva? Abia dacă o cunoscuse pe Nan.

La unsprezece şi jumătate, era pe King's Road, căutând numărul 515. Era o clădire de birouri. Pe hol, pe o plăcuţă de alamă scria că Sanderson, Rigby and Baines era la etajul al doilea.

Nan luă liftul şi curând se plimbă pe un coridor îngust, cu uşi închise de-o parte şi de alta. Firma pe care o căuta era în capătul îndepărtat.

Fata de la recepţie îi ceru să aştepte, domnul Rigby fiind momentan ocupat, dar o va primi în aproximativ zece minute.

Nan se aşeză pe scaunul incomod şi studie un calendar cu o imagine a unui parc londonez vara, foarte diferită de dimineaţa acesta plictisitoare când, deşi era miezul zilei, întunericul trebuia corectat cu lumini artificiale.

Se auzi o sonerie. Fata spuse că domnul Rigby era liber acum - uşa din stânga.

Un bărbat înalt, cu părul grizonant, se ridică de la birou când Nan intră. îi zâmbi prietenește, îi strânse mâna şi o invită să ia loc.

- Sunteţi amabilă că aţi venit atât de repede să mă vedeţi, domnişoară Maitland. Sunt sigur că trebuie să fiţi curioasă despre ce este vorba.

- Abia dacă am cunoscut-o pe domnişoara Marsden, încuviinţă Nan din cap. îmi pare rău că a murit.

- De fapt, poate că am cunoscut-o chiar mai puţin decât dumneavoastră. Până n-am văzut-o ieri dimineaţă, n-o mai văzusem, nici nu auzisem vreodată de dânsa. Zâmbi. Desigur, asta nu e o noutate pentru un avocat. Când secretarul de la spital mi-a telefonat - e un vechi prieten de-al meu
- m-am dus imediat acolo. Cererea lui mi-a părut de urgenţă.

Nan aşteptă. Domnul Rigby ridică o hârtie din registrul din faţa lui.

- Domnişoara Marsden a dorit să întocmească un testament. Mi-a spus că nu şi-a mai făcut nici unul. N-a durat mult şi am avut doi martori din personalul spitalului. Privi încruntat documentul. Desigur, în afara

informaţiilor date de domnişoara Marsden, nu am cum să aflu cu exactitate care este valoarea averii dumneaei. Oricum, asta nu contează prea mult. Ideea e că dumneavoastră v-a lăsat casa şi terenurile din împrejurimile acesteia, lăsaţi-mă să văd - New Point,

în afara Sydneyului, iar restul averii - o sumă la o bancă din Sydney - îi revine nepotului ei, domnul Gary Paling. A dus o viaţă de lux, mi-a spus, dintr-o anuitate care s-a stins odată cu ea. Principalul dumneaei bun a fost proprietatea funciară absolută a casei.

Nan rămase o vreme tăcută. Vestea o luase prin surprindere.

Domnişoara Marsden îi lăsase casa de la New Point!

Dar era imposibil! Trebuia să fie o greşeală. Nu se putea să fi auzit bine ce spusese avocatul.

- îmi pare rău! Nu sunt sigură că am auzit ce aţi spus, domnule Rigby!

- Presupun că e o surpriză pentru dumneavoastră, spuse avocatul. Bătrânele nu obişnuiesc să-şi lase proprietăţile de valoare unor persoane pe care nu le-au văzut decât o dată sau de două ori. Dar în cazul ăsta, e adevărat, vă asigur.

- Vreţi să spuneţi că domnişoara Marsden realmente mi-a lăsat casa ei?

- Da! Mi-a spus că nu are decât un nepot - domnul Paling - şi că, fiindcă aţi fost atât de bună cu ea, vrea să-şi arate recunoştinţa.

Vorbind cu dumneaei, mi-am închipuit că nepotul a fost o mare dezamăgire pentru

ea. Cred că dacă n-aş fi discutat foarte serios cu dumneaei, l-ar fi exclus de tot din testament şi v-ar fi lăsat totul dumneavoastră. Sper că sunteţi de acord cu ce am făcut, domnişoară Maitland.

- Bineînţeles! Simt că realmente nu am dreptul să accept această moştenire. Am văzut casa şi, deşi e mică şi se află într-un loc foarte izolat, trebuie să valoreze o sumă considerabilă.

- Fără îndoială, sunteţi liberă să refuzaţi moştenirea. Dar v-aş sfătui să nu faceţi nimic în pripă. Luaţi-vă un timp să vă gândiţi la rece. Din moment ce mâine vă întoarceţi în Australia, lăsaţi apele să se liniştească până când reveniţi la Londra. Săptămâna viitoare, presupun?

- Da, atunci o să mă întorc. Dar sincer, domnule Rigby, nu sunt deloc încântată de asta. Apreciez bunele intenţii ale domnişoarei Marsden, dar este un gest mult prea generos. în orice caz.

Se întrerupse şi avocatul o privi întrebător. Dar Nan nu mai spuse nimic. Fusese pe

punctul de a-i spune cât de lefter era Gary Paling şi cât ar însemna pentru el casa în momentul acesta. Se ridică brusc în picioare.

- Vă voi urma sfatul, domnule Rigby. Mă voi întoarce mâine la Sydney şi mă voi gândi pe îndelete.

De fapt, logodnicul meu este avocat. Sunt sigură c-o să mă sfătuiască ce să fac.

- Excelent!

Dădură mâna şi apoi, ca şi cum îşi amintise ceva, avocatul se întoarse şi luă ceva de pe birou.

- Iată cheia de la casă. Lucrurile domnişoarei Marsden mi-au fost încredinţate mie după deces. Aţi putea s-o luaţi cu dumneavoastră şi, dacă apare ocazia, aţi putea să vă duceţi să vedeţi casa. S-ar putea să vă ajute să luaţi o hotărâre.

- O s-o iau, cu toate că am luat deja o decizie, cred. La uşă, întoarse capul. Luaţi dumneavoastră legătura cu Gary Paling? Aş putea să mă întâlnesc cu el când ajung la Sydney.

- Aşadar, îl cunoaşteţi?

- L-am cunoscut săptămâna asta.

- Cred că ar fi mai bine să mă lăsaţi să-i scriu o scrisoare formală, domnişoară Maitland. De fapt, vroiam să-i trimit chiar azi ceva prin poşta aeriană, aşa că ar trebui să ajungă în Australia înaintea dumneavoastră.

- Presupun că domnişoara Marsden v-a dat adresa lui?

- Da, o am. Apropo, domnişoară Maitland?

- Da?

- îmi veţi comunica destul de curând ce intenţionaţi să faceţi în privinţa moştenirii, da? Aş vrea să rezolv cât mai repede problema cu averea bătrânei.

- Puteţi conta pe mine, domnule Rigby. La începutul săptămânii viitoare, veţi avea răspunsul meu, spuse Nan, zâmbind slab, apoi plecă.

Intră într-o cafenea pentru o ceaşcă de cafea. Stând la o măsuţă dintr-un colţ aglomerat, se gândi din nou la tot ce se întâmplase în ultima jumătate de oră.

Pur şi simplu, nu se putea obişnui cu ideea că domnişoara Marsden îi lăsase casa ei.

De ce făcuse una ca asta? Nu putea fi doar recunoştinţă faţă de cineva care nu-şi făcuse decât datoria ajutând-o şi care, după ce o văzuse în siguranţă, la spital, nu mai arătase interes în a afla ceva despre ea.

Fusese o cale de a-şi pedepsi nepotul pentru că nu făcuse exact cum îşi dorise ea? Bătrânii puteau fi ciudaţi în privinţa asta. Gary Paling fusese o mare dezamăgire. Asta era o modalitate să-i demonstreze că nu era de

acord să fie un pirde-vară, în loc să-şi însuşească o meserie.

Nan se gândi la casă. Era un loc minunat şi intim şi, datorită împrejurimilor, un refugiu perfect pentru lumea aglomerată.

în alte circumstanţe, i-ar fi plăcut la nebunie să fie a ei. Arthur şi cu ea ar fi putut locui o vreme acolo, după căsătorie. Nu era departe de Sydney şi Arthur ar fi putut merge în oraş cu maşina. Dar se încruntă. Nu trebuia să cadă pradă tentaţiei. Gary era moştenitorul de drept al casei de la New Point, indiferent ce spunea testamentul domnişoarei Marsden.

în timpul următoarelor douăzeci şi patru de ore, înainte să se ducă la Heathrow să se alăture personalului de zbor, hotărârea îi rămase neclintită.

Nu avea dreptul să accepte un cadou făcut de o muribundă ale cărei facultăţi mintale, evident, fuseseră încâlcite şi iraţionale la sfârşit.

Imediat ce va ateriza la Sydney, îl va căuta pe Arthur şi-i va spune ce se întâmplase.

Era sigură c-o va sprijini în măsurile pe care intenţiona să le ia.

Capitolul 1

- Draga mea!

Nan se întoarse şi se uită la bărbatul care o strigase în timp ce trecea pe culoar. Era un individ mai degrabă plinuţ, de vârsta a doua, o copie mediteraneană a sutelor de oameni de afaceri care se îmbarcau zilnic în cursele aeriene.

- Da, domnule.
- Adu-mi o ţigară bună, draga mea!
- Imediat, domnule.

Nan se duse în spatele avionului şi scoase un pachet de Corona din dulap. Se întoarse lângă el şi-i întinse pachetul.

- Mulţumesc! Luă o ţigară. Eşti australiancă?

Nan zâmbi: asta era mişcarea obişnuită. Curând va urma o invitaţie la cină şi la un spectacol, după ce aterizau.

- Da, recunoscu ea.
- Şi eu! Spuse el, făcând o gaură în capătul ţigării cu ajutorul unui ac de aur. Ai o brichetă, draga mea?

Nan aprinse un chibrit şi i-l întinse. Era conştientă că o studia din priviri. Satisfăcut, scoase un nor de fum parfumat.

- Mulţumesc, spuse bărbatul şi se întoarse la ziarul lui, pierzându-şi aparent interesul

pentru ea.
Era puţin nedumerită. Fusese sigură că va încerca să obţină o întâlnire cu ea. Dar se îngropase în ziarul lui, de parcă ea nici n-ar fi existat.
Cu toate astea, de mai multe ori în timpul zborului fu conştientă că o urmăreşte, deşi când se uita în direcţia lui, întorcea de fiecare dată privirea. în afară că mai comandă o băutură şi că-i mulţumi când i-o aduse, nu-i mai adresă alte cuvinte.
în aglomeraţia de la sosire, Nan uită de el. Avea alte lucruri la care să se gândească, deşi reţinuse numele lui, pe care-l căutase pe lista de pasageri. Domnul William Mallory din Sydney.
Sună la biroul lui Arthur îndată ce fu liberă şi stabiliră să se vadă seara.

- O să vin pe la tine, îi promise el. Pe la şase?
- O să gătesc ceva. Să nu întârzii!

Făcu fericită câteva cumpărături, apoi îşi făcu de lucru prin apartament, ştergând praful şi lustruind,

apoi gătind. Aşa va fi când vor fi căsătoriţi, se gândi. îl va aştepta pe Arthur să vină de la birou. Ce schimbare va fi, după o viaţa pe care o dusese făcând doi ani naveta prin lume!

Arthur veni la timp. Când intră în mica sufragerie,
o luă în braţe.

- Nan! O sărută flămând, strângând-o atât de tare, încât abia dacă mai putu să respire.

- Arthur, dă-mi drumul! râse ea, împingându-l. Am ceva la cuptor. Doar nu vrei să rămânem fără cină!

El o urmă în bucătărie, privind apreciativ în jur.

- La nevoie, m-aş putea muta aici pentru o vreme când vom fi soţ şi soţie. Cred că per ansamblu, e un apartament mai frumos decât al meu. Poziţie mai bună, vedere la port.

îi stătea pe limbă să-i spună pe loc despre decesul domnişoarei Marsden şi despre moştenirea pe care o primise. Dar se hotărî să aştepte până după masă, când vor avea mai mult timp.

Mâncară la masa de la fereastră.

- Cum a fost călătoria? întrebă Arthur, tăind o felie suculentă din friptura uriaşă din farfurie.

- Ca de obicei. Cel puţin.

Arthur o privi curios.

- Vrei să spui că s-a întâmplat ceva

neobişnuit?
Nan decise să-i spună. Până la urmă, îi era destul de
greu să flecărească, gândindu-se la moştenirea domnişoarei Marsden.
- îţi aminteşti că ţi-am povestit despre bătrâna bolnavă din zborul de săptămâna trecută?
Arthur încuviinţă din cap. Ochii îi deveniră brusc mai vii.
- Domnişoara. să vedem. cum o chema, Martin?
- Nu, Marsden, Matilda Marsden. M-am dus s-o văd la spital a doua zi după ce au internat-o.
- îmi aduc aminte! Ce-i cu ea?
- Am sunat la spital să văd cum se mai simte. Mi-au spus că a murit.
Arthur rămase tăcut câteva clipe, plecându-şi privirea. Degetele lui fărâmiţară o bucăţică de pâine.
- Biata bătrânică, spuse el. Imaginează-ţi, să mori aşa, înconjurată de străini! Foarte trist, într-adevăr!
Vocea lui îi aminti cumva de avocatul de la Londra, domnul Rigby. Moartea era ceva ce se întâmpla în fiecare zi, în vieţile lor. Domnul Rigby vorbise despre domnişoara Marsden pe

acelaşi ton pe care-l folosise şi logodnicul ei. Era un ton profesional, o voce lipsită de emoţie.

- Nu spuneai că domnişoara Marsden are un nepot?

Nan îşi amintea că-l menţionase pe Gary Paling când îi vorbise despre bătrână.

- Da! Numele lui e Gary Paling. Are un garaj pe strada New Bank.

- Presupun că-i revine tot ce a lăsat domnişoara Marsden.

- Nu tot, scutură din cap Nan. Cel puţin, primeşte banii, deşi cred că sunt foarte puţini. Pensia domnişoarei Marsden s-a stins odată cu ea.

- De unde ştii toate astea, Nan? întrebă, curios. Cu siguranţă, n-ar da astfel de informaţii despre un pacient decedat unei persoane care doar a întrebat de defunct!

- De fapt, domnişoara Marsden şi-a făcut testamentul exact înainte să moară. A cerut un avocat şi cei de la spital i-au adus pe cineva. Făcu o pauză, iar Arthur se încruntă.

- Continuă, Nan! Ce spunea testamentul?

- După cum ţi-am spus, banii i-a lăsat nepotului. Cea mai valoroară proprietate. mi-a

lăsat-o mie!
Arthur privea pe fereastră, dar era evident că nu se uita la peisajul animat de dedesubt.

- Vrei să spui că ţi-a lăsat casa de la New Point?
- Aşadar, îţi aminteşti unde este!
- Am memorie bună. Mi-ai spus data trecută când ne-am văzut.

I se părea extraordinar să-ţi poţi aminti ceva ce fusese menţionat în treacăt. Dar aşa era Arthur, decise Nan. Avea un creier asemănător unui computer. Reţinea cele mai mici detalii, pe care le putea invoca oricând era nevoie.

- Arthur, sunt îngrijorată pentru moştenirea asta, spuse ea dintr-o dată. Nu cred că pot accepta.

El o privi de parcă ar fi luat-o brusc razna.

- Să nu accepţi?! Ce naiba vrei să spui, Nan?
- Exact ce spun! Abia dacă am cunoscut-o pe domnişoara Marsden. Domnul Paling e ruda cea mai apropiată. Casa ar fi trebuit să-i revină lui. Doar pentru c-a dezamăgit-o, dintr-un capriciu, s-a hotărât să-l pedepsească, lăsându-mi casa.
- Trebuie să fi vrut ca tu să ai casa, dacă s-a agitat să facă un testament.
- Oh, n-am nici o îndoială că a vrut s-o am

- în momentul acela. Dar era bolnavă şi avea mintea întunecată. Tot ce şi-a amintit e că am fost amabilă cu ea şi că nepotul ei a dezamăgit-o când a refuzat să studieze medicina.

Arthur întinse mâna şi o strânse pe a ei.

- Acum, ascultă-mă, Nan. înţeleg la ce te gândeşti. Crezi că ar trebui să-i cedezi casa lui Paling, nu?

- Nu am nici un drept real la ea.

- Ai tot dreptul. O femeie în vârstă s-a deranjat să cheme un avocat înainte de a muri, pentru a menţiona o dorinţă foarte dragă inimii ei. A vrut ca tu să ai casa.

- Da, Arthur, dar.

- Nici măcar nu te-ai gândit mai bine, Nan. După cum avocaţii ştiu prea bine, în numele conştiinţei, se fac lucruri prosteşti. Dacă fiecare moştenitor ar aştepta câteva săptămâni, până când emoţiile s-ar estompa, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, s-ar lua decizii foarte diferite. Nan tăcu. Te-ai gândit din punctul ăsta de vedere, Nan? în câteva săptămâni, vom fi soţ şi soţie. Nu avem unde să locuim, în afară de apartamentul meu sau al tău, amândouă nefiind potrivite pentru un cuplu. Casa asta ar putea fi răspunsul. N-am nici o îndoială că este situată frumos şi că e

uşor de ajuns în Sydney.

- Dar ne gândeam să ne mutăm la Perth! interveni ea.

- Ah, da! încă nu ţi-am spus veştile mele. Am vorbit cu domnul Archer şi mi-a spus că în viitorul apropiat nu e nici o şansă ca firma să deschidă o sucursală în Australia de Vest. Peste un an-doi, poate, dar imediat
- nu! Aşa că va trebui să stăm în Sydney sau aproape.

- Şi crezi că ar fi ideală casa asta?

Arthur dădu din umeri.

- încă n-am văzut-o, dar sunt convins că n-ar trebui să acţionezi în grabă şi să renunţi la ea în favoarea tânărului ăsta care, după câte se pare, e un pierde- vară.

Dintr-o dată, Nan îşi aminti chipul lu Gary Paling când îi vorbise cu regret despre anii pe care şi-i petrecuse mai întâi ca marinar, apoi ca proprietar al unui garaj aproape falimentar. Uitându-se în ochii lui, avusese sentimentul că, dacă ar fi avut o şansă, n-ar mai fi irosit-o. Şansa aceea puteau fi casa şi banii pe care-i putea obţine din vânzarea ei. Poate chiar ar urma dorinţa mătuşii sale şi ar deveni medic. Ar avea suficienţi bani pentru asta.

Era drept să-l priveze de şansa de a face pace cu viaţa?

- Nu ştiu ce să fac, spuse ea, deprimată. Degetele lui îi strânseră mai tare încheietura.
- Nu lua nici o decizie în grabă, o rugă el. Va mai trece destul timp până la executarea testamentului, aşa că ai câteva săptămâni să te gândeşti bine. între timp, ce-ar fi să mergem la New Point ca să văd şi eu casa?
Nan se sili să zâmbească.

- Am o cheie. Avocatul de la Londra mi-a dat-o când am fost la biroul lui.
- Foarte bine a făcut! Mergem acum?
- Ar fi mai bine să mâncăm mai întâi desertul. Am făcut tartă. Ştiu că-ţi place.
Arthur o ajută la spălatul vaselor.
- Ce soţie gospodină vei fi! declară el, când Nan aşeză tarta cu ciocolată pe masă.
Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui n-o încântară. Erau prea autoritare, prea lipsite de nerăbdarea şi romantismul după care tânjea o femeie din partea bărbatului pe care-l iubea. Apoi îşi spuse că nu trebuia să fie atât de critică. Arthur era aşa cum îl făcuse Dumnezeu: solid, demn de încredere, genul de soţ pe care orice femeie s-ar simţi norocoasă să-l aibă.
îi oferi o porţie generoasă de tartă, zâmbindu-i.
- îndată ce terminăm de mâncat,

mergem să vedem casa, spuse ea. E un loc foarte drăguţ. De-abia aştept să văd interiorul.

Capitolul 8

în timp ce străbateau regiunea păduroasă spre casa bătrânei, Arthur se opri şi privi de jur împrejur.

- Proprietatea bătrânei e destul de întinsă, spuse el. Câţiva acri, aş zice.

- N-a cultivat decât pământul din jurul casei. Presupun că pentru restul, cheltuielile i-ar fi depăşit bugetul.

- Aşa cred, încuviinţă el şi o urmă pe cărarea care ducea la casa de pe marginea stâncii.

Priviră o vreme peisajul, apoi Nan deschise uşa.

înăutru era un miros învechit, de casă nelocuită. Nan intră pe rând în fiecare cameră, ridicând jaluzelele şi lăsând soarele să lumineze.

O sufragerie destul de încăpătoare, un salon micuţ pentru masă, o bucătărie bine echipată şi două dormitoare. Baia mică avea faianţă şi gresie roz şi perdele asortate.

- Foarte frumos, într-adevăr, spuse Arthur, în timp ce făceau turul casei. Mobila e puţin

cam veche, dar e de calitate. Nici urmă de nimicurile moderne după care te dai în vânt.

- Proprietatea trebuie să valoreze o sumă considerabilă, spuse Nan.

- O mie-două, incluzând şi mobila, presupun.

Nan privi pe fereastra din sufragerie. Oceanul devenise roşu în lumina soarelui care stătea să apună.

- E atât de nedrept, izbucni ea.

- îţi mai faci încă griji pentru că ţi-a lăsat ţie casa, în loc să i-o lase nepotului ei? întrebă Arthur în şoaptă.

- Dacă n-aş fi fost în avion în seara în care s-a îmbarcat domnişoara Marsden, nepotul ei ar fi primit casa.

- Ar fi ajutat-o altcineva, aşa cum ai făcut tu, şi atunci ar fi fost beneficiarul. Mă îndoiesc că altcineva s-ar fi gândit să dea casa unui străin. Văzând că Nan tăcea în continuare, continuă: nu crezi că ar trebui să iei în considerare sentimentele bătrânei, Nan? A vrut ca tu să ai casa. Cu siguranţă, ar trebui să-i urmezi instrucţiunile.

Presupunea că Arthur avea dreptate. Poate că se gândise prea mult la conştiinţa şi la sentimentele ei şi prea puţin la dorinţa domnişoarei Marsden.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse ea,

trăgând la loc jaluzelele.
Mai târziu, ieşind din casă, Nan spuse:
- Nu e nici un garaj.
- Nu contează realmente. Pot să las maşina pe stradă.
Făcură drumul spre Sydney în tăcere. înainte să se despartă, Arthur spuse pe un ton serios:
- N-o să faci nici o prostie pentru moment, nu-i aşa, Nan? Lasă apele să se liniştească. E destul timp.
- Bine, spuse ea, plictisită. O să mă gândesc bine.
- Asta e fata mea! încuviinţă el şi, cu un ultim gest de rămas-bun, plecă, lăsând-o să urce cu inima grea la apartamentul ei.
în dimineaţa următoare, Nan luă autobuzul până pe New Bank Road. Când plecase de acasă, intenţionase să facă ceva cumpărături, să bea o cafea undeva şi să se întoarcă să-şi gătească ceva pentru prânz.
în schimb, dând ascultare unui impuls de moment, se trezi în autobuzul care ducea la garajul Railton, ca să stea de vorbă cu Gary Paling.
Ştia că Arthur ar fi furios dacă ar şti ce făcea. Dar îşi spuse că avea şi ea minte şi nu trebuia să urmeze

directivele lui în absolut tot ce făcea, şi mai ales în chestiunea aceasta cu moştenirea domnişoarei Marsden.

Coborî din autobuz şi porni spre garaj. Soarele strălucitor părea să accentueze aerul neglijent ce plutea asupra împrejurimilor.

Depozite şi clădiri dărăpănate de birouri; magazine murdare, terenuri virane unde cândva fuseseră clădiri, dar fuseseră demolate ca să se facă loc pentru altele, care însă nu fuseseră niciodată construite.

Chiar şi oamenii de pe stradă mergeau gârboviţi, de parcă destinaţia lor nu reprezenta mare interes pentru ei şi nu erau prea nerăbdători să ajungă.

Maşinile de deplasau cu viteză, ca şi cum şoferii de-abia aşteptau să evadeze din zona aceasta deprimantă a oraşului şi să ajungă pe străzile mai strălucitoare şi mai animate din est.

Nan se întreba de ce Gary crezuse că va avea vreun succes în zona asta. Poate că garajul fusese mai ieftin şi-l tentase. Tinerii aveau adesea credinţa că puteau triumfa unde ceilalţi dădeau greş.

Ajunse la colţ şi privi spre garaj. Cabina din

sticlă unde-l văzuse prima dată pe Gary era goală. Uşa depozitului din spate era închisă. Asupra locului trona un aer general de neglijenţă, de parcă fusese abandonat de proprietar.

în timp ce stătea şi se uita, un camion ponosit opri lângă pompele de benzină. Şoferul claxonă nerăbdător când nu apăru nimeni. După câteva minute, coborî din maşină, înjură îndârjit, apoi plecă, scuturând furios din cap.

După ce camionul plecă, Nan se apropie puţin mai mult. Ce se întâmplase cu Gary?

în timp ce ezita lângă cabina de sticlă, un bărbat traversă strada spre ea.

- încercaţi să recuperaţi o datorie, domnişoară? întrebă el, studiindu-i cu ochii lui cenuşii şi reci rochia de mătase şi părul arămiu, ca şi cum ar fi fost o vizitatoare de pe altă planetă.

- O datorie? se încruntă ea. Cum de v-a venit ideea asta?

- îmi datorează cincizeci de lire, mormăi el. Şi nu sunt singurul, domnişoară. Sunt şi alţii la fel de dornici să-l vadă pe domnul Paling ca şi mine!

- Ei bine, mă tem că nu vă pot fi de ajutor,

răspunse ea, glacial. Domnul Paling îmi este prieten. Am venit să văd dacă este. Presupun că e acasă.

- Şi unde e asta, domnişorico? Dacă aş şti, vă spun că acum aş fi acolo.

- Atunci, ar fi bine să aflaţi, nu? Se întoarse în grabă şi porni pe unde venise.

Aşadar, Gary era atât de îngropat în datorii, încât trebuia să se ferească să calce pe la garaj!

Oare aflase deja despre banii pe care i-i lăsase mătuşa lui? Asta putea să-l ajute să-şi depăşească problemele.

Şi casa.

Dacă i-ar fi lăsat-o lui, ar fi putut s-o vândă şi poate i-ar mai fi rămas ceva, după ce şi-ar fi plătit datoriile.

- Hei!

Speriată, privi pe celălalt trotuar. Gary zâmbea spre ea. în timp ce ea se opri din mers, Gary se năpusti în trafic şi ajunse lângă ea.

- Mă căutai? zâmbi el.

- Ei bine, da. Ezită. Mă întrebam dacă ai primit o scrisoare de la Londra.

îi pieri zâmbetul.

- Da! Am aflat de la un avocat că mătuşa a murit. A. a fost un adevărat şoc.

- îmi pare atât de rău. Am sunat la spital când am ajuns la Londra şi mi-au spus.
Stăteau în soarele strălucitor, gândindu-se la bătrâna care murise la mii de kilomeri depărtare de casă, înconjurată de străini.
- Am încercat de câteva ori să mă împac cu mătuşa Matilda, spuse Gary. Dar era o bătrânică tare încăpăţânată. Am dezamăgit-o, şi cu asta basta.

Nan se întreba dacă ştia că-i lăsase ei casa de la New Point. Nu dădea nici un semn.
Dar tocmai când se gândea la asta, Gary îi zâmbi:
- Avocatul mi-a spus că ţi-a lăsat ţie casa. Mă bucur foarte mult. E clar că-ţi era foarte recunoscătoare pentru prietenia ta.
- Mă simt foarte vinovată, murmură ea. Ar fi trebuit să fie a ta. Eu.
Gary scutură din cap.
- Nu te mai gândi! Aşa a vrut mătuşa Matilda. Nu mă pot gândi la altcineva căruia aş fi preferat să-i lase casa decât ţie!
- Aş vrea să ai casa, în ciuda testamentului mătuşii tale! izbucni ea, impulsiv. Ti-aş putea-o ceda cu uşurinţă.
Ochii lui deveniră mici, privind-o furios.
- Nici vorbă să faci aşa ceva! strigă el. Nu

vreau acte de caritate. Presupun că ai ghicit că nu-mi merge prea bine în momentul de faţă, dar. ei bine, banii pe care mi i-a lăsat vor acoperi datoriile, apoi plec pe păşuni noi. Pot să-mi iau curând o altă slujbă, acum că garajul s-a dovedit falimentar.

- Nimic nu mă poate împiedica să-ţi cedez casa, indiferent ce spui, i-o tăie Nan.

Gary făcu un gest disperat.

- Realmente, eşti o fată extraordinară. Nu ţi-a trecut prin cap că aş putea refuza să accept casa, indiferent ce faci? Şi exact aşa o să şi fac!

Fără alte cuvinte, Gary se întoarse pe călcâie şi se grăbi în direcţia garajului.

Nan privi furioasă în urma lui până când dispăru din vedere şi apoi, uitându-se în depărtare şi văzând că nu se zărea nici un utobuz, porni pe jos spre casă.

Dar furia pe Gary dispăru curând. Probabil şi ea s-ar simţi exact la fel dacă locurile ar fi inversate. Era un om mândru şi nu va accepta niciodată casa, pentru că ar însemna să încalce dorinţa mătuşii lui defuncte şi pentru că i s-ar părea un act de caritate.

Când ajunse în centru, era deja obosită.

Decise să intre într-o cafenea şi să bea o cafea înainte să se ducă la apartament.

Cea pe care o alese era aproape de biroul lui Arthur. Ezită puţin înainte să intre în cafenea, întrebându-se dacă Arthur ar însoţi-o dacă l-ar invita.

Apoi se hotărî că probabil era ocupat şi nu ar primi bine o astfel de invitaţie.

Micul local era pe jumătate gol şi găsi repede o masă liberă. Când ospătăriţa îi aduse cafeaua, tocmai privea în jur. Ceilalţi clienţi erau majoritatea

gospodine care terminaseră de făcut cumpărăturile şi se relaxau câteva minute înainte să se întoarcă acasă.

Nan sorbi din cafea, gândindu-se din nou la întrevederea cu Gary. în ce postură o pusese moştenirea domnişoarei Marsden!

Dacă şi-ar fi luat o zi liberă şi ar fi pierdut zborul domnişoarei Marsden! N-ar fi întâlnit-o niciodată pe bătrână şi ar fi fost scutită de agonia nehotărârii.

Uşa cafenelei se deschise şi intrară doi bărbaţi. Nan văzu că unul din ei era Arthur. Celălalt i se părea cunoscut, dar nu ştia exact de unde să-l ia.

Dintr-o dată, ştiu cine era.

Era domnul Mallory, bărbatul din zborul spre Sydney, cel care-i ceruse o ţigară şi care o urmărise cu interes în timpul cursei.

N-o văzură, dar se aşezară la o masă de pe colţ unde, după ce comandară cafea, începură o discuţie serioasă, cu capetele apropiate.

Domnul Mallory părea să aibă cele mai multe de spus, deşi de câteva ori, Arthur mai strecura câte o remarcă, făcându-şi interlocutorul să se încrunte.

De câteva ori, domnul Mallory îşi înfipse agresiv degetele în braţul tânărului avocat, ca şi cum ar accentua ceva, iar Arthur dădu zâmbind din cap, spunând ceva.

Nan se întreba cine era domnul Mallory. Să fie un client al firmei pentru care lucra Arthur? Totuşi, dacă aşa era, de ce-l adusese Arthur la cafeneaua aceasta ca să discute afaceri, în loc să stea de vorbă la birou?

Achită nota de plată şi se ridică. Să se ducă şi să-l salute pe Arthur?

Se hotărî să se strecoare pe lângă ei. Până la urmă, se va întâlni cu Arthur diseară. Putea să-i spună că l-a văzut cu domnul Mallory. Va fi interesat să afle că unul din clienţii lui fusese pasager al zborului spre Londra.

Capitolul 9

în seara aceea, Nan se întâlni cu Arthur imediat ce el ieşi de la birou şi merseră la film. După aceea, luară cina la un restaurant din apropiere.

După ce făcură comanda, Nan spuse nepăsătoare:

- Te-am văzut de dimineaţă!

- Dimineaţă! se încruntă. Dar am fost la birou!

- Da! Dar ai venit la cafeneaua unde îmi beam cafeaua. Erai cu cineva.

Arthur rămase câteva clipe tăcut. Apoi zâmbi.

- Oh, te referi la domnul Mallory! E unul din clienţii mei.

- L-am mai văzut!

El o privi, speriat.

- Da? Vrei să spui că. ştii cine e?

Nan scutură din cap.

- Nu ştiu nimic despre el, cu excepţia numelui şi a faptului că a zburat ieri de la Londra.

Chelnerul sosi cu felul întâi şi Arthur nu mai spuse nimic. Dar Nan observă că se uită de câteva ori la ea, ca şi cum i-ar fi stat pe limbă

să discute mai departe subiectul.
Vorbiră despre altceva o vreme, apoi Nan spuse:
- M-am întâlnit cu domnul Paling de dimineaţă.
- Gary Paling! Arthur părea speriat. Dar. unde?
- M-am întâlnit cu el pe stradă. Nu-i spuse că se dusese la garaj. Ştia deja despre moartea mătuşii lui.
- Şi despre casă?
Nan se uită la el puţin sfidător.
- I-am spus că sunt de părere că ar trebui să fie a lui.
- N-ar fi trebuit să faci asta, Nan! Ochii îi străluciră de furie. Presupun că individul a fost de acord cu tine.
- Nici vorbă. A spus că dacă încerc să-i cedez casa, va refuza s-o primească.
Nan văzu uşurarea de pe chipul lui. Arthur scutură din cap, cu un zâmbet trist.
- N-ar trebui să acţionezi atât de impulsiv, Nan! o mustră el cu blândeţe. Ştiu cum te simţi în privinţa casei, dar mi-ai promis că te gândeşti serios, nu?
- Aşa e! Dar oricât m-aş gândi, n-o să mă simt cu mult mai bine, Arthur.

- Va trebui pur şi simplu să accepţi lucrurile aşa cum sunt. Mă bucur că tânărul Paling e, după cum se pare, un tip sensibil.
- Pentru că n-a vrut să accepte casa când i-am oferit-o?
- Da! Din punctul meu de vedere, te-a salvat de la a te face de râs, Nan.

Nan îşi muşcă buza. Remarca lui o înfurie, cu toate că presupunea că nu-l putea învinui pentru că gândea aşa cum gândea.

Fără îndoială, aveau nevoie de o locuinţă după ce se căsătoreau, şi casa de la New Point era ideală în scopul ăsta. Fireşte, Arthur nu vroia ca un astfel de dar divin să le fie răpit de sub nas de către un străin.

Ca avocat, proprietatea era sacră în ochii lui. Legal, casa era a lui Nan. Nu avea dreptul s-o îndepărteze doar din pricina unei toane.

Cu toate însă că nici unul din ei nu mai aduse vorba despre casă, seara era stricată. Nan se simţi uşurată când chelnerul le aduse nota de plată şi fură liberi să plece.

Arthur o conduse acasă. Nan nu-l invită sus la o cafea.

- Trebuie să mă trezesc devreme, Arthur, aşa că aş vrea să mă duc direct la culcare.

O ţinu câteva clipe aproape.

- Noapte bună, iubito! Şi nu lua prea în serios treaba cu casa. Văd în fiecare zi atâtea lucruri asemănătoare! Cel mai bine e să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul firesc, te asigur.

- Presupun că ai dreptate, spuse ea, plictisită, dar când vru s-o sărute, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

- Noapte bună, Arthur! strigă ea peste umăr, bâjbâind după cheie, apoi dispăru înăuntru.

***

Nan abia dacă dormi în noaptea aceea. Se întoarse pe toate părţile şi când, în cele din urmă adormi, fu ca să se trezească brusc dintr-un vis în care Arthur, Gary Paling şi domnişoara Marsden erau amestecaţi confuz.

La un moment dat, se ridică pentru un pahar cu apă. îi era foarte sete şi cald. Avea temperatură; cu siguranţă, nu era răcită, aşa că trebuia să fie ceva ce mâncase.

Dar pe măsură ce se lumina, văzu din ce în ce mai limpede că nu se putea duce la serviciu. îşi puse halatul şi ieşi pe palier. Doamna Hastings, proprietara, era pe palierul de dedesubt şi o strigă.

- Aţi putea urca un minut, doamnă Hastings?

Femeia fu de-a dreptul şocată când o văzu.

- Ar trebui să stai în pat! exclamă ea. O să chem doctorul.
- Aş fi bucuroasă dacă aţi suna la compania aeriană şi le-aţi spune că trebuie să-mi ţină cineva locul.
- Lasă pe mine, draga mea. Tu întoarce-te în pat. Arăţi ca naiba!

Nan n-o contrazise. îşi simţea capul greu şi o durea tot corpul.

Dimineaţa zbură. Doctorul veni, îi luă temperatura şi-i spuse că trebuia să rămână câteva zile în pat.

Doamna Hastings o îngriji ca o mamă. Telefonase la compania aeriană şi-l anunţase şi pe Arthur.

- I-am spus că ar fi mai bine dacă nu ar veni să te vadă momentan, îi spuse femeia şi Nan fu surprinsă să afle că era bucuroasă că n-o s-o viziteze.

Nu-şi analiză sentimentele - îi era prea rău - dar ştia că s-ar fi îngrijorat dacă ar fi ştiut că Arthur trece s-o vadă. Nu vroia decât să fie lăsată în pace.

Nan zăcu trei zile. Când se ridică preţ de o oră, în cea de-a patra zi, încă se simţea prea slăbită să facă altceva decât să privească pe fereastră.

Arthur o sună în fiecare zi pe doamna Hastings

să afle cum se simţea Nan şi când putea s-o vadă.

- Spune-i că încă se poate infecta, răspunse Nan când doamna Hastings îi transmise mesajele lui.

în a şasea zi, se trezi simţindu-se mai bine. Când doamna Hastings îi aduse micul dejun, o găsi în bucătărie, făcând pâine prăjită.

- încă nu eşti de-ajuns de bine încât să te ridici! o mustră ea, dar Nan zâmbi.

- Temperatura a revenit la normal. E timpul să mă întorc la treabă.

- Ar trebui să pleci câteva zile! De ce nu le faci o vizită părinţilor tăi, la Perth?

- Mi-ar plăcea, se încruntă Nan. Dar chiar trebuie să mă duc la serviciu. Am pierdut deja două curse.

însă când doctorul trecu s-o vadă, îi dădu dreptate doamnei Hastings.

- Prea multă lume se întoarce la lucru după gripă, fără să-şi fi revenit complet. Din câte am citit, vremea din Anglia e îngrozitoare zilele astea. E iarnă acolo, ştii?

Şi Nan cedă. Ştia că cei de la compania aeriană le permiteau angajaţilor să călătorească foarte ieftin şi că un drum până la Perth ar costa-o foarte puţin.

îl sună pe Arthur, care o încurajă să plece.

- Aş vrea să pot veni cu tine, spuse el, dar sunt destul de ocupat acum.

Nan se întrebă din nou de ce se simţea uşurată că pleca singură la Perth. Ştia că părinţii ei vor fi dezamăgiţi să nu-l vadă pe Arthur; dar din partea ei,

era bucuroasă că va putea să stea liniştită în avion şi să se relaxeze, fără să trebuiască să facă vreo conversaţie. Se gândi, vinovată, că probabil erau efectele secundare ale gripei. Altfel, i-ar fi plăcut la nebunie ca Arthur s-o însoţească. La urma urmelor, era bărbatul cu care se va căsători în curând.

Compania aeriană îi dădu prioritate. În după-amiaza următoare, avionul decolă în infinitul albastru, în direcţia Perth.

Aseară, îi telefonase mamei; doamna Maitland şi soţul ei veniră la aeroport s-o întâmpine.

- Oh, Nan, ce bine îmi pare să te văd! Femeia măruntă, cu părul cărunt, o strânse în braţe. Cum te simţi, iubita mea? Mai bine?

- Nu mă pot plânge, zâmbi Nan, sărutându-şi tatăl. Ce faci, tată?

Aduseseră maşina lor veche la aeroport şi curând, cei trei se îndreptau spre oraş, spre

casa pe care Tom Maitland o cumpărase cu mulţi ani în urmă, când venise din Anglia împreună cu tânăra lui soţie să se stabilească în Australia.

- Şi Arthur ce face? întrebă doamna Maitland, în timp ce pregăteau masa împreună. îmi pare rău că n-a putut veni cu tine.

- E un om foarte ocupat, mamă, spuse Nan. Mă bucur să-ţi spun că-i merge foarte bine.

- Şi când e ziua cea mare?
- încă n-am fixat-o, deşi va fi curând.
- Foarte bine! Ochii căprui şi zâmbitori îi întâlniră pe ai lui Nan. Ai vorbit cu el despre o slujbă în Perth, ca să putem fi aproape?
- Mă tem că nu prea se poate, cel puţin nu acum. Firma lui ar putea să-şi deschidă mai târziu o sucursală în Australia de Vest, dar nu imediat.
- Aşadar, după ce vă căsătoriţi, veţi locui în Sydney?

Simţind dezamăgirea din vocea mamei ei, Nan îşi aşeză braţul pe umerii ei.

- Mamă, am ceva să-ţi spun. Cred c-o să te intereseze.
- Ce este? întrebă doamna Maitland, încruntându-se.

- Am primit o casă!
- Ai primit o. ce?

Nan râse.

- Pare imposibil, nu?

începu să-i explice despre întâlnirea cu domnişoara Marsden şi-i relată urmările acesteia.

- Ei bine, nu mi-aş fi imaginat nici într-o mie de ani! Mama ei rămase fără grai. Şi Arthur ce zice?

Nan evită privirea mamei.

- Crede că ar trebui să păstrez casa şi să locuim acolo, după ce ne căsătorim, spuse ea cu voce mică.

- Dar nu e nimic anormal în asta, nu-i aşa, iubito?
- Nu e chiar atât de simplu cum pare. Vezi tu, domnişoara Maitland avea un nepot. E singura ei rudă. S-au certat acum câţiva ani, pentru că el n-a vrut să-i facă pe plac.
- Şi în loc să-i lase lui casa, ţi-a lăsat-o ţie, asta e?
- Da!
- Şi crezi că ar trebui să fie a lui?
- Mi se pare foarte corect, mai ales că stă atât de prost cu banii.
- Aşadar, l-ai cunoscut?

Nan îi povesti despre Gary Paling, despre garaj şi cum refuzase s-o lase să-i cedeze casa.

- Ei bine, asta rezolvă lucrurile! Ai făcut tot ce ai putut. Nu înţeleg de ce eşti atât de îngrijorată, iubito. La urma urmelor, tu şi Arthur aveaţi oricum nevoie de o casă. Moştenirea asta nu putea veni într-un moment mai potrivit.

Luă tava şi o duse în sufragerie.

- Nan are ceva să-ţi spună, Tom, zise mama ei şi-i lăsă să stea de vorbă.

- Şi nu eşti prea încântată, scumpo? întrebă domnul Maitland, privind-o cu blândeţe.

- Nu cred că voi fi fericită să locuiesc în casa aceea, ştiind că ar fi trebuit să fie a altcuiva, izbucni Nan. Nu mă pot abţine să nu simt aşa!

- Desigur că nu poţi, scumpo. Ce-ar fi să laşi lucrurile aşa cum sunt o vreme? Nu te-ai simţit bine. După ce-ţi revii, o să vezi totul într-o altă lumină.

- Poate că ai dreptate, tată, spuse Nan, sărutându-l. Deja mă simt mult mai bine acum că v-am spus totul.

Vizita din weekendul acela îi făcu bine. Reînnodă vechi prietenii, merse la cumpărături cu mama ei şi-şi duse părinţii la un restaurant

din centru.

- Să mai vii curând, iubito, o imploră mama ei la plecare. Şi nu-ţi face prea multe griji cu cealaltă problemă. în final, o să iasă bine.

în timp ce avionul decolă, cuvintele acestea îi răsunară în minte ca un ecou. „în final, o să iasă bine.“

Ei bine, poate aşa va fi. Nu trebuia decât să spere.

Capitolul 10

- Din nou pe ruta şaptezeci şi şapte, spuse Jim Horsley, în eleganta lui uniformă de pilot, când o prinse din urmă, în timp ce se îndreptau spre avionul tras în faţa clădirii aeroportului.

Nan îi zâmbi.

- Nu-mi dau seama cum ai zburat la Londra şi înapoi fără mine, declară ea.

- Hei, căpitane, ai auzit asta? strigă Jim, şi pilotul, Bob Naylor îşi întoarse privirea, râzând. Crede că e indispensabilă.

- Ne pare bine că te-ai întors, Nan! spuse Bob, apropiindu-se de ea.

- Şi mie, spuse ea şi realiză dintr-o dată cât de mult însemna viaţa asta pentru ea. Uneori, se sătura de programul neregulat, de nesomn, tensiunea care apăsa asupra tuturor în timpul zborului.

Dar camaraderia, prietenii pe care şi-i făcuse, mulţimea de locuri pe care le văzuse, făcuseră să merite efortul.

Adesea se întreba dacă îi va lipsi, sau dacă faptul că va fi căsătorită va suplini orice altceva.

Nu cu mult timp în urmă, fusese sigură. Acum,

în ultima săptămână, începuse să se îndoiască, să nu mai fie deloc atât de sigură pe ea.
Urcă scările avionului. Kate Darnley era deja la bord.

- Bună! Te simţi mai bine?

- Sunt O.K., mulţumesc, Kate. Cum a fost ultimul zbor?

- îngrozitor! Mi-au trimis-o pe Susie Jackson în locul tău. Ne-am certat din primele zece minute, iar acolo şi la întoarcere a fost de o ostilitate declarată.

Nan zâmbi. Disputa dintre Kate şi Susie avea o poveste veche. Nimeni nu ştia prea bine de ce nu se înţelegeau cele două. Dar nu se înţelegeau. Poate că nici ele nu mai ştiau de ce.
Nan luă lista cu pasageri şi aruncă o privire scurtă asupra ei. Nu aveau nici un loc liber, şi primul pasager trebuia să se îmbarce în doar câteva minute.
Dintr-o dată, îi sări inima din piept. Recunoscu un nume de pe la jumătatea listei.
Gary Paling, 38, strada Fore, Sydney.

Ce căuta Gary într-un zbor Sydney-Londra? Numele lui era ultimul pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă pe lista de pasageri. Dacă se gândise

la el de când se întorsese de la Perth, fusese ca să se întrebe dacă reuşise să scape de datorii sau dacă făcuse ceva cu vânzarea garajului.

Fără îndoială, nu se aşteptase să traverseze jumătate de lume cu el, în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Arthur o sunase exact înainte să plece la aeroport. îşi ceruse scuze că nu putea s-o conducă la aeroport, dar fusese trimis la Melbourne să se întâlnească de urgenţă cu un client şi trebuise să plece într-o oră.

înainte să închidă, o întrebase dacă se mai gândise în privinţa casei. Păruse să-şi ţină respiraţia în aşteptarea răspunsului ei.

- N-am luat decizia finală, spusese Nan tăios şi-i închisese, înainte să continue discuţia pe tema asta.

Un şir de oameni cu genţi în mâini ieşeau din clădirea terminalului, îndreptându-se spre avion.

Nan îşi micşoră ochii, încercând să-l zărească pe Gary Paling, dar lumina serii pălea şi toţi bărbaţii semănau într-un mod ciudat.

El fu printre ultimii care urcară la bord.

Ochii lui cenuşii se aprinseră când Nan îl

salută.

- Ei bine. dintre toate stewardesele! Exclamă el. Ştiam că eşti pe ruta asta, dar nici prin gând nu mi-a trecut că voi fi repartizat în zborul tău.

Femeia din faţa lui Gary, pe care Kate tocmai trebuia s-o conducă la locul ei, se uită mai întâi la tânăr, apoi la Nan. Sprâncenele ei erau ridicate.

- Locul dumneavoastră este în faţă, domnule, pe stânga, spuse Nan, şi Gary, înţelegând aluzia, îi mulţumi şi trecu pe culoar. Erau atât de multe de făcut în timpul decolării şi după aceea, încât Nan nu mai vorbi cu Gary decât când făcu un ultim tur al avionului, înainte ca luminile să fie stinse şi pasagerii să se aşeze pentru somnul de noapte.

- Aveţi nevoie de ceva, domnule? întrebă ea, oprindu-se lângă el.

Gary îi zâmbi cu maliţiozitate.

- Doar de o vorbă bună, atâta tot. Când văzu că se încruntă, continuă: îmi pare rău. Ştiu cât de greu îţi este.

- N-ar trebui să fraternizăm cu pasagerii, domnule Paling.

- Nici măcar nu eşti curioasă cum de zbor la Londra?

- Ai dreptul să te duci la Londra, dacă vrei.

- Dacă nu vrei să arăţi nici o urmă de interes, chicoti el, o să-ţi spun. M-am descotorosit de garaj, mi-am plătit datoriile si mă duc la Londra ca s-o iau de la început. Mulţumită banilor mătuşii Matilda, pot s-o duc în continuare vreo câteva luni.

Nan îşi permise un zâmbet slab.

- Iţi urez noroc, murmură ea, apoi, după ce-i spuse noapte bună, plecă mai departe.

Abia când ajunse la locul ei, în spatele avionului, si majoritatea pasagerilor ei se odihneau deja cu ochii închişi, se gândi din nou la cuvintele lui Gary.

Aşadar, scăpase de datorii şi pleca definitiv din Australia!

încercă un sentiment brusc de pustietate. Oare de ce se simţea aşa?

Gary Paling era aproape un străin. Atunci, de ce avea senzaţia că pierde ceva acum că el se stabilea la Londra, la mii de kilometri de locul lui natal? Gary nu însemna nimic pentru ea, se gândi înspăimântată. De fapt, se va simţi mai bine că părăsise ţara. Cât timp fusese acolo, s-ar fi simţit îngrozitor locuind în

casa care, în adâncul sufletului, încă mai credea că ar fi trebuit să fie a lui.

La prima escală, el şi alţi câţiva pasageri coborâră din avion să-şi relaxeze puţin picioarele.

- Decolăm în patruzeci şi cinci de minute, spuse Nan, adresându-i-se unui bărbat solid care se repezise primul la uşă.

Gary nu-i vorbi când trecu pe lângă ea, dar, doar o clipă, când ochii li se întâlniră, buzele lui se curbară lent într-un zâmbet oarecum intim, care lui Nan îi puse inima pe foc.

- Se pare că ţi s-au aprins călcâiele după el! spuse Kate peste umărul lui Nan; apoi, chicotind: oh, Nan, am impresia că roşeşti!

- Numai prostii spui, Kate, spuse Nan, arţăgoasă. Mai bine am mai verifica o dată rezervele. Sunt sigură că o să ne mai trebuiască nişte cafea, înainte să ajungem la Londra. Dacă nu mai avem, putem să luăm de aici.

Kate zâmbi cu maliţiozitate în spatele colegei ei. Biata Nan! Acum că era logodită cu un avocat plicticos şi mătăhălos din Sydney, nu-i mai trecea prin cap că un alt bărbat o putea găsi atrăgătoare!

Dacă ar fi arătat ca ea, s-ar fi distrat la maximum cât ar fi putut, se gândi Kate, dorindu-şi ca tânărul chipeş care tocmai coborâse din avion să-i fi zâmbit ei, în locul lui Nan.

Restul călătoriei fu lipsit de evenimente.
în timp ce avionul traversa Europa şi pasagerii începuseră să-şi facă planuri pentru prima seară la Londra, în difuzoare se auzi vocea căpitanului.

- Doamnelor şi domnilor, regret să vă informez că pe majoritatea aeroporturilor britanice este ceaţă. Ca urmare, vom face o escală la Paris unde, pentru aceia dintre dumneavoastră care trebuie să ajungă în seara aceasta la Londra, se vor face aranjamente alternative pe căile ferate sau maritime. Cei care doresc să petreacă noaptea la Paris vor fi cazaţi la hotel, costurile cazării fiind suportate de către compania noastră. Voi repeta mesajul.

Kate se uită emoţionată la Nan.

- Dumnezeule, o noapte la Paris! Cine ar fi crezut?!

Nan nu spuse nimic, dar ochii îi coborâră o clipă

spre locul unde stătea Gary Paling. Ce va face - se va duce la Londra imediat, sau va rămâne la Paris?

Află răspunsul o jumătate de oră mai târziu după ce avionul aterizase şi pasagerii ajunseseră la terminalul de la aeroportul Orly. Intră, în uniforma ei elegantă, în hol, împreună cu Kate.

- Bună!

Era Gary; privirea lui fu uşor nesigură când o întâlni pe a ei.

- Bună, domnule Paling! spuse Nan. Te duci la Londra în seara asta?

- Nu, nu mi se oferă prea des şansa să petrec o seară la Paris, aşa că aştept zborul de mâine.

- Ea este domnişoara Darnley, spuse Nan, prezentând-o pe prietena ei. Domnul Paling este nepotul domnişoarei Marsden, pasagera bolnavă de acum câteva săptămâni.

- Cea care.

Neştiind dacă vrusese să se refere la moartea domnişoarei Marsden sau la faptul că-i lăsase o casă care credea că ar fi trebuit să-i revină domnului Paling, Nan interveni repede:

- Presupun că aştepţi transportul spre

hotel, domnule Paling.

- Oarecum. Tocmai întrebam şi se pare că pasagerii şi membrii echipajului care rămân peste noapte la Paris vor fi cazaţi la hotelul Excelsior. M-am gândit că poate luăm împreună taxiul.

Kate, văzându-i pe Jim Horsley şi pe Bob Naylor, le zâmbi lui Nan şi lui Gary.

- Vă las, spuse ea. Jim şi Bob or să mă ia cu ei. N-o să încăpem toţi cinci într-un taxi.

Fluturând vesel din mână, dispăru.

Neînţelegând prea bine, Nan rămase uitându-se după ea: după ce-i

spuse ceva ce-l făcu pe Jim Horsley să chicotească, îi luă de braţ pe cei doi şi se grăbiră spre ieşirea aeroportului.

- îmi pare rău, spuse Nan.

- Mie nu! zâmbi Gary, şi ochii lui pe jumătate poznaşi, pe jumătate amuzaţi, o făcură să râdă.

Reuşi să pară încruntată însă, şi spuse:

- Ştii că membrii echipajului n-ar trebui să fraternizeze cu pasagerii, nu?

- Ăsta e un caz mai special. Până la urmă, nu se întâmplă des ca zborul tău să fie deviat la Paris, nu?

Trebui să recunoască asta şi, după ce cu o

mână luă geanta ei şi cu cealaltă pe a lui, Gary porni spre ieşire, unde aşteptau taxiurile.

Nan ezită încă o clipă, apoi, pentru că nu avea ce face, îl urmă.

Era evident că domnul Gary Paling era un bărbat care de obicei obţinea ce vroia.

- La hotelul Excelsior, îi spuse el şoferului, apoi, după ce urcară în spate, o întrebă: cunoşti Parisul, domnişoară Maitland?

- Destul de bine, recunoscu ea, căci înainte să fie transferată la cursa de Londra, zburase pe ruta SydneyParis. Asta fusese imediat după ce se angajase la compania aeriană. Fusese foarte tânără şi uşor de impresionat.

- Am venit aici o dată sau de două ori când vasul meu a ancorat la Marsilia, spuse Gary. Obişnuiam să cheltuiesc jumătate de salariu pe câteva nopţi la Paris.

După asta, nu mai vorbiră prea mult şi taxiul îi duse către luminile calde ale oraşului. Cu toate că Anglia era acoperită de ceaţă, aici noaptea era îndeajuns de senină şi stele străluceau pe cerul întunecat.

Ajunşi la hotel, semnară în registrul de cazări, apoi Nan îi zâmbi.

- Ai fost amabil că ai împărţit taxiul cu mine, domnule Paling. îţi doresc o seară

frumoasă.
Gary scuturã din cap.
- Dar nu mă poţi părăsi aşa! se plânse el. Mă bazez pe tine să-mi arăţi Parisul noaptea.
Nan se încruntă, însă ochii ei căprui licăriră uşor.
- Credeam că-l ştii deja! Cu siguranţă, trebuie să-l fi explorat în amănunt când l-ai mai vizitat.
- Ah, dar pe atunci nu mă duceam unde trebuia, zâmbi el cu maliţiozitate. Tu trebuie să ştii toate locurile!
Dintr-o dată, Nan se gândi la seara pe care o va petrece singură în camera ei, dacă nu va accepta invitaţia lui.

Petrecuse multe astfel de nopţi şi de fiecare dată păruseră de două ori mai lungi ca serile obişnuite.
Lăsă deoparte discreţia. Oricum, era puţin probabil să-l mai vadă vreodată pe Gary Paling, odată ce ajungeau la Londra. Va deveni doar o amintire. Putea foarte bine să fie una plăcută.
Nan zâmbi, buzele moi i se despărţiră şi ochii i se aprinseră. Mişcându-şi capul, o lumină de deasupra îi transformă părul în aur lichid.
- Va trebui să te resemnezi cu uniforma mea,

spuse ea.

- Atunci, o să petreci seara asta cu mine?
- Sunt gata într-o jumătate de oră.
- Te aştept aici, în hol. Apoi, în timp ce ea se întoarse, adăugă în şoaptă: mulţumesc, Nan.

Capitolul 11

Lucrul pe care şi-l amintea cel mai bine Nan despre noaptea petrecută cu Gary în oraş era vizita pe care o făcuseră puţin înainte de miezul nopţii la clubul plin de fum de pe culmile Montmartre.

Seara începuse într-un mic restaurant unde, în vizitele anterioare la Paris, Nan venise adesea pentru cină.

Asupra unui singur lucru insistase, înainte să plece de la hotel cu Gary, şi anume să plătească jumătate- jumătate cheltuielile din seara aceea.

Gary se opusese cu înverşunare, dar se dovedise la fel de încăpăţânată ca el - mai încăpăţânată, de fapt - căci el cedase şi, la un moment dat, cu un zâmbet fermecat, se dăduse bătut.

Se numise de unul singur casierul serii şi-i spusese că se vor înţelege la sfârşit. Nan zâmbi în sinea ei.

Evident, Gary spera că va uita, ceva ce nu avea nici cea mai mică intenţie.

Mâncaseră o cină excelentă şi apoi se plimbară pe malul Senei.

Luminile de pe bancul îndepărtat cădeau de-a lungul râului, pictând apa în benzi galbene. Un remorcher sâcâitor care străbătea râul părea să arunce praf auriu de la prova. Pescari nemişcaţi, înfofoliţi împotriva frigului, priveau ca vrăjiţi la apa de dincolo de undiţele pe care le ţineau cu mâini amorţite.

Şi deasupra tuturor trona strălucirea argintie a milioane de lumini.

Nan oftă. Totul era perfect. Nu exista în lume un loc asemănător cu Parisul.

Merseră de-a lungul Senei şi hoinăriră prin Piaţa Concorde şi pe Champs Elysees, către Arcul de Triumf.

Toate magazinele faimoase aveau vitrinele luminate şi Nan trecu de la unul la altul, exclamând de încântare.

Mai târziu stătură la o cafenea, la o masă la câţiva centimetri de parizienii care treceau pe stradă.

- Şi acum, unde mergem? întrebă Gary după ce-şi băură cafeaua şi briza rece se făcu simţită.

- Poate ar trebui să ne întoarcem la hotel, zâmbi Nan.

O privi uluit.

- Dar e încă devreme.

Nan pufni în râs.

- Arăţi destul de şocat! spuse ea. Uite cum facem. Până acum, eu am făcut toate sugestiile. Acum, e rândul tău. Du-mă la o cafenea la care ai fost când ai mai vizitat Parisul.

Gary ezită.

- Exact asta s-ar putea să mă atragă. îmi plac lucrurile care nu sunt doar pentru turişti.

El dădu din umeri.

- Ei bine, atunci să fie ca tine! Ar fi bine să luăm un taxi.

Şi aşa, exact înainte de miezul nopţii, ajunseră la Petit Maison de Pierre.

Se afla într-un scuar mic, străjuit de copaci, şi fluviul de lumină de la Sacre Coeur părea să ţâşnească din cer, de undeva din spate. Felinare ca din poveste fuseseră atârnate între copaci şi multe dintre cafenelele de stradă erau pline, cu chelneri cu şorţuri apretate strecurându-se cu abilitate de la o masă la alta. Un pictor cu un şevalet părea întru totul absorbit de opera lui.

Gary o conduse pe Nan pe câteva trepte către o uşă care ducea într-un loc care fusese odată pivniţă de

vinuri. Mesele erau butoaie care fuseseră tăiate pe jumătate. Singurele lumini erau cele ale lumânărilor de la mese.

Fumul de ţigară era atât de dens, încât Nan abia dacă putea să vadă mai departe de mesele de la uşă; dar pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, observă că în capătul îndepărtat al localului se găsea un bar.

Majoritatea meselor erau ocupate, dar Gary, luând-o de mână, o conduse mai departe, către un chelner care le arăta o masă liberă.

Aşezându-se, Nan se uită la ceilalţi clienţi. Majoritatea erau tineri şi, judecând după hainele lor, studenţi. Toţi aveau părul lung şi era greu de spus care erau fete şi care erau băieţi.

Chelnerul le aduse o carafă de vin.

- Ei bine, ce părere ai? întrebă Gary, umplându-i paharul.

- Cu siguranţă, are. atmosferă, răspunse ea.

- Una plină de fum, mă tem, râse el.

Vocea fetei pieri. Din umbră se auzi o chitară acompaniată de pian. Cupluri părăsiră

mesele ca să danseze.

Gary se ridică.

- Mergem? o invită el şi Nan, ridicându-se în picioare, veni în braţele lui.

Dansa bine, în limita spaţiului restrâns. Cuplurile veneau din toate direcţiile pe micul ring. Nan îşi dădu seama că pivniţa se extindea în câteva direcţii şi că în toate colţurile retrase erau mese.

Era foarte cald. Când se întoarseră la masă, Nan îşi scoase sacoul şi Gary îi urmă repede exemplul.

Acum, se cânta ceva mai ritmat; tinerii se zbenguiau veseli, tropăind pe podea.

Nan şi Gary rămaseră sorbindu-şi vinul, mulţumiţi să urmărească violentele contorsiuni ale dansatorilor. Nan se trezi întrebându-se cum i-ar fi plăcut lui Arthur o vizită la Petit Maison de Pierre. Gândul o făcu să zâmbească.

O cafenea subterană din inima unui cartier de artişti din Paris era ultimul loc din lume unde s-ar aştepta să-l găsească vreodată pe bărbatul cu care se va căsători!

Muzica amuţi. După o încercare nereuşită de a câştiga un bis, dansatorii se întoarseră la

locurile lor.

Apoi, din umbre, răsări un individ deşirat într-un tricou sfâşiat şi în pantaloni strâmţi, cu o beretă pe capul îngust. Fu urmat de o fată îmbrăcată sumar, cu

faţa albă ca varul, ai cărei ochi înfundaţi erau aţintiţi la el. Părul lung şi negru îi cădea pe umeri; era desculţă.

Bărbatul se opri, îşi aprinse o ţigară, apoi se întoarse spre fată, parcă furios să descopere că-l urmărea.

Se lăsase tăcere. Nan auzea răsuflarea speriată a fetei în timp ce bărbatul întinse o mână lungă, o prinse de păr şi o trase în genunchi.

Dansul apaş ce urmă fu sălbatic şi abandonat. Nan nu mai văzuse niciodată aşa ceva, deşi văzuse sugestii asemănătoare o dată sau de două ori, în filme.

Agitaţia audienţei crescu odată ce ritmul dansului deveni din ce în ce mai alert, până când bărbatul şi fata se învârtiră sălbatic în jurul ringului; apoi bărbatul o azvârli departe pe fată şi scoase un pistol.

Urmă o replică tăioasă, un strigăt din mulţime, apoi un întuneric absolut, căci toate

lumânările fură stinse. Un chelner care stătuse în apropiere suflă în lumânarea de la masa lui Nan şi a lui Gary.
Aplauze furtunoase salutară finalul dansului. Când lumânările fură reaprinse, bărbatul şi fata dispăruseră.

Chitara şi pianul începură din nou să cânte. Nan se trezi încă o dată în braţele lui Gary.

Era un foxtrot foarte lent. Cuplurile dansau ţinându-se strâns de mână, cu ochii de jumătate

închişi şi cu buzele despărţite de extaz. Mai multe cupluri dansau sărutându-se. Gary o strânse mai tare în braţe şi Nan îi simţi obrazul lângă al ei.

Nu se retrase de lângă el. în aer plutea nebunia.

Aşa era. în seara asta. Mâine, totul va reveni la normal: străzile ceţoase din Londra, un film la cinematograf cu Madge, un somn înainte de zborul spre Sydney.

Melodia se termină. Intorcându-se la masa lor, Nan spuse:

- Trebuie să plec, Gary. E foarte târziu. Mâine trebuie să mă prezint la datorie la opt dimineaţa!

El se uită la ceas.

- E doar două! încă un dans, o imploră. Dar Nan scutură din cap.

- Mi-ar face plăcere, Gary, dar.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet lent, înţelegător:

- E în regulă! îi strigă chelnerului să le aducă nota de plată. Achitând-o, adăugă în şoaptă: doar că asta a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Aş fi vrut să nu se termine niciodată.

Ceva în vocea lui îi aduse lacrimi în ochi. Se întreba de ce. Gary era aproape un străin. După seara asta, era puţin probabil să-l mai vadă vreodată.

O ajută să îmbrace sacoul.

- Ar fi mai bine să chemăm un taxi, spuse el în timp ce se îndreptau spre ieşire.

Dar dură destul de mult până găsiră unul. Merseră sub cerul înstelat, braţ la braţ, ochii ei privind fascinaţi luminile oraşului.

In cele din urmă, zăriră un taxi, şi Gary îi făcu semn să oprească. Stătură aproape unul de celălalt, în spate, şi cumva, braţul lui Gary găsi drumul spre talia ei.

Nan nu se trase deoparte. Dintr-o dată, se

simţea foarte singură, foarte departe de casă. Ii scăpă un suspin. încercă să-l transforme într-un tuşit, dar nu reuşi.

- Nan, plângi? întrebă Gary, întorcându-i faţa către el ca s-o poată privi în ochi.

- Sunt o proastă, şopti ea. Sunt obosită şi. presupun că după gripă toată lumea se simte puţin deprimată.

- Biata de tine!

încercă să se tragă de lângă el, dar o strânse şi mai tare. In clipa următoare, buzele lui le acopereau pe ale ei.

Zăcu slabă şi fără să opună rezistenţă în braţele lui cât timp o sărută. Toată puterea părea să i se fi scurs din trup.

Dar cum maşina opri la un semafor şi lumina unui stâlp de pe stradă străluci în taxi, îl împinse la o parte.

- Nu, Gary! Te rog, dă-mi drumul!

- Dar, Nan.!

Se luptă să se elibereze din braţele lui şi el îi dădu drumul.

- îmi pare rău, mormăi el. N-ar fi trebuit să fac asta.

Nan nu spuse nimic. O privire pe geam îi spuse

că erau aproape de hotel. în câteva clipe, ea şi Gary s-ar fi despărţit. Nu era nevoie nici de incriminări, nici de scuze. Trebuia să uite amândoi ce se întâmplase.
„Cu cât vorbim mai puţin, cu atât mai repede trecem peste“ era o zicală favorită de-a tatălui ei, şi niciodată nu păruse mai potrivită.
Gary plăti şoferul şi intrară împreună în hotel. Spre uşurarea lui Nan, Kate şi Jim Horsley erau în hol, bând un ultim pahar înainte de a urca în camerele lor.
- Ia te uită cine a venit! exclamă Kate. Nu staţi puţin cu noi?
Nan se forţă să zâmbească.
- Cred că mă voi duce să mă culc, mulţumesc, spuse ea. Sunt puţin obosită.
Se uită la Gary, care părea indecis.
- Mulţumesc pentru seara asta minunată. Noapte bună!
O urmăriră cum se duce la recepţie după cheie,
apoi la lift. Kate spuse ceva şi Jim râse.
- Dumneavoastră, domnule Paling, beţi ceva cu noi? întrebă pilotul. In Paris, nimeni nu se culcă înainte de zorii dimineţii!
Nan nu auzi răspunsul lui Gary. Abia când fu în

lift, urcând la etajul ei, îşi aminti că nu-i dăduse partea ei din cheltuiala serii.
Se duse în camera ei. Ştia cam cât cheltuise cu masa şi la clubul din Montmartre. împături câteva bancnote şi le puse într-un plic. Ştia care era camera lui Gary, căci făcuseră rezervările împreună.
Traversă holul şi strecură plicul pe sub uşa lui. Intorcându-se spre camera ei, uşa liftului se deschise şi Gary coborî. O văzu.

- Nan!

Ea se strădui să schiţeze un zâmbet.

- Mi-am adus aminte că nu ţi-am dat banii pentru consumaţia mea. Aşa că ţi i-am lăsat pe sub uşă.

Gary se încruntă.

- Dar nu era nevoie, protestă el. Cu siguranţă, puteai să-mi faci plăcerea de a te scoate în oraş.

Ea scutură din cap.

- Prefer să-mi plătesc partea, spuse ea. Noapte bună, Gary. Mulţumesc pentru seara minunată.

Se întoarse spre uşa ei, dar Gary întinse mâna.

- Nu pleca, Nan, o imploră el.

întoarse privirea peste umăr, spre el.

- Nu trebuie să ne mai vedem, Gary, spuse cu voce joasă. Cu siguranţă, trebuie să-ţi dai seama!

înainte să-i poată răspunde, Nan deschise uşa şi intră în camera ei. Rămase sprijinită de uşă, ascultând.

îl auzi cum pleacă. Tristă, se duse spre pat. Fără să se dezbrace, se aruncă în pat şi-şi îngropă faţa în perne.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţă, când plecară spre Londra, Gary nu era în avion.

Nan nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău. Se gândi că-şi întârziase plecarea ca s-o scutească de o situaţie jenantă.

Apoi se întrebă de ce ar face asta. Era un pasager, iar ea stewardesă. In afară să-l primească la bord, nu ar fi fost nevoie să aibă vreun contact cu el.

- Unde e prietenul tău? o întrebă Kate, în timp ce se pregăteau să servească prima cafea.

Nan se încruntă. Abia dacă dormise şi simţea că nu va avea răbdare cu Kate.

- Dacă te referi la domnul Paling, se pare că a pierdut avionul, spuse ea tăios.

Kate strâmbă din năsucul ei cârn.

- Cineva pare să se fi trezit cu faţa la cearşaf, mormăi ea, luând tava cu răcoritoare şi pornind pe culoar să le ofere pasagerilor.

Nan era furioasă pe ea însăşi. Nu avea nici un drept să se poarte aşa cu Kate.

- îmi pare rău, Kate! N-am dormit prea bine aseară.

Kate o privi cu viclenie.

- Pare să-ţi poarte sâmbetele, Nan. S-a cam ofuscat când te-ai dus la culcare atât de brusc aseară.

- Ţi s-a părut! râse Nan. Nu uita că peste câteva săptămâni voi fi o bătrânică măritată. Nu cred c-o să-l mai văd vreodată pe Gary Paling.

Dar în timp ce-şi făcea datoria, când avionul uriaş ateriză la sol pe Heathrow, îşi aminti dintr-o dată cât de fericită se simţise în braţele lui Gary, dansând obraz la obraz în micul club de noapte. îşi repetă în gând că nu-l va mai vedea niciodată, însă de un lucru era sigură: nu-l va uita niciodată.

Aterizarea fu una de rutină. Semnând condica, Nan se îndreptă spre staţia de autobuz. Kate o însoţi, dar nu vorbiră prea mult.

La South Kensington, se despărţiră. Nan ajunse la micul apartament pe care-l împărţea cu Madge Ormston, când era la Londra.

Madge abia se trezise. Sosise de la New York la primele ore ale dimineţii.

- Nan! strigă ea, strângându-şi prietena în braţe. Mă bucur atât de mult să te văd! Cum te simţi? Ţi-a trecut gripa?

- Da, mulţumesc! Nan îi trimisese lui Madge o scrisoare, ca să nu-şi facă griji văzând că nu mai venise la Londra. Aseară am fost deviaţi la Paris.

- Şi noi abia am ajuns, declară Madge. Ceaţa s-a ridicat pe la trei dimineaţa. Am fost primul avion pe Heathrow după aproape douăsprezece ore.

Nan se duse să facă o baie şi să se schimbe. Dincolo de ferestrele apartamentului, soarele palid de iarnă strălucea slab prin ultimele urme de ceaţă.

- Mă gândeam să mă duc să cumpăr câteva cadouri pentru Crăciun, spuse Madge, când Nan se întoarse în sufragerie. Magazinele londoneze arată foarte bine în perioada asta. Ai chef să vii?

Nan scutură din cap.

- Cred că azi o s-o iau mai uşor, Madge. Azi-noapte m-am culcat destul de târziu.

- Veselul Paris, hm? Lui Madge îi străluceau ochii. Nu te învinuiesc. Nici eu n-aş rata o şansă ca asta. Cu cine ai petrecut seara. cu frumosul ăla de Jim Horsley, sau cu copilotul lui? Mă tem că am uitat cum îl cheamă.

- Cu nici unul! răspunse Nan scurt, şi nu mai continuă cu explicaţiile.

Ochii lui Madge licăriră din nou.

- Atunci, cel care te-a dus să mănânci stridii şi să bei şampanie la Maxim's trebuie să fi fost vreun distins magnat al petrolului, se plânse ea. Cum era, Nan? Ţi-a făcut avansuri?

Nan se forţă să zâmbească.

- Nicidecum, spuse ea şi, dintr-o dată, spre oroarea ei şi stupefacţia prietenei, se prăbuşi pe canapea, îngropându-şi faţa în mâini şi suspinând de parcă i se rupea inima.
- Nan! Oh, Dumnezeule, ce am spus? strigă Madge. Sunt o proastă. Nu pot să-mi ţin gura asta mare!
- ... E în regulă, spuse Nan, scuturând agitată din cap. Sunt atât de arţăgoasă. Cred că din cauza gripei.
- Sau poate e criza dinaintea căsătoriei, spuse Madge. Majoritatea fetelor trec prin asta, cred, cu toate că încă n-am fos destul de norocoasă. Mai întâi trebuie să-mi găsesc un bărbat care să mă ceară de soţie.

îşi puse braţul pe umerii lui Nan şi o îmbrăţişă.
- O să fii bine când tu şi Arthur al tău o să ieşiţi împreună din biserică, declară ea. Fruntea sus, iubito, zâmbeşte! O să iau nişte homar foarte costisitor, ca să ne răsfăţăm.

Nan îşi suflă nasul şi zâmbi.
- Eşti o fată bună, Madge. O să fiu bine, acum. Ne vedem mai târziu!

Câteva minute mai târziu, Madge părăsi apartamentul, cu toate că pe faţa ei se vedea că avea unele reţineri în s-o lase singură pe prietena ei.

Nan se duse în camera ei şi se întinse pe pat. Se gândi la mama şi la tatăl ei, acum atât de departe, la Perth. De-ar fi putut să fie acum cu ei, ar fi fost atât de fericită.
Şi Arthur!
Curând, vor fi soţ şi soţie. Curând, va părăsi compania aeriană şi va deveni casnică.
Odată ce se vor căsători, îndoielile şi incertitudinea vor dispărea. Gândindu-se la asta, închise ochii.
Sosirea lui Madge o trezi. Se simţea mai vioaie şi ochii îi străluciră poznaş când prietena ei pregăti homarul şi salata.
- O.K.? întrebă Madge când se aşezară la masă.
- Da! Imi pare rău că m-am făcut de râs, Madge!
- Nu te mai gândi! râse cealaltă. E privilegiul miresei să plângă înainte de nuntă. Soţul îi va da prea puţine ocazii să plângă după aceea. O s-o ţină prea ocupată!
Mai târziu, Nan ieşi la plimbare în Hyde Park. Ceaţa se dispersase şi soarele palid strălucea prin aburul vag care plutea deasupra ierbii şi a copacilor dezgoliţi. Cele câteva vase de la Serpentine se oglindeau în apele liniştite şi făceau cerculeţe jucăuşe în timp ce alunecau lent înainte.

Cât de diferită era Londra de Paris, se gândi Nan. Parisul era ca şampania, tonic şi acidulat. Londra era ca un vin liniştit şi delicios, bun de savurat în momentele de relaş.

întunericul cobora încet când Nan plecă din parc şi prinse un autobuz înapoi spre Chelsea.

Când să deschidă uşa apartamentului, auzi voci dinăuntru.

- Uite cine a venit să te vadă! se lamentă Madge când Nan intră pe uşă.

Gary îi zâmbi puţin nesigur.

- Ţi-am luat adresa de la compania aeriană, explică el. N-au vrut să mi-o dea, dar le-am spus că e o chestiune de viaţă şi de moarte.

- N-ar fi trebuit să spui asta! zise Nan.

- Dar e adevărat. îţi datorez nişte bani. Ce poate fi mai important decât asta?

- Bani? se încruntă ea.

- Da! Mi-ai strecurat aseară un plic pe sub uşă. Erau prea mulţi bani în el. Calculele tale au depăşit cu mult realitatea.

Gary îşi scoase portofelul din buzunarul interior şi-i întinse două bancnote.

- Haideţi să bem un ceai! propuse Madge. Arăţi de parcă ţi-ar fi frig, Nan.

Se năpusti să pregătească ceaiul. Gary spuse cu voce joasă:

- Vreau să-mi cer din nou scuze pentru aseară. A fost atât de minunat până când. am stricat totul.

Nan se încruntă.

- Am fost de vină pentru că m-am comportat ca o mironosiţă victoriană. Până la urmă, ce înseamnă un sărut între prieteni?

Faţa lui se lumină.

- Aşadar, sunt iertat?

- Desigur! zâmbi ea. Şi acum, ar fi mai bine să mă duc s-o ajut pe Madge. Fă-te confortabil.

In mica bucătărie, Madge o privi cu ochi strălucitori:

- Deci el era partenerul tău de la Paris! Ce vicleană eşti, Nan! Cred că e unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care i-am văzut vreodată!

- Oh, Madge, eşti culmea! râse Nan. Incă nu ştiu să fi existat vreun burlac despre care să nu fi spus că e „arătos“ sau „distins“.

- Ei bine, Gary Paling al tău e diferit. Are ceva ce le lipseşte celorlalţi. Madge turnă apă fierbinte în ibric. Mi-a spus că o să se stabilească la Londra. Am senzaţia c-o să-l văd destul de des!

Nan se întrebă de ce nu se putea entuziasma la cuvintele prietenei ei. Până la urmă, Madge - în afară de faptul că era foarte frumoasă - era o fată bună, cu un suflet mare. Cât despre Gary, era burlac şi singur pe lume.

O prietenie care mai târziu putea duce la ceva mult mai intim era exact ce aveau nevoie Gary şi Madge ca vieţile lor să fie complete.

Totuşi, când se întoarseră în sufragerie, Madge ducând tava, fu uluită la fiorul brusc de gelozie care o străbătu când Gary sări în picioare şi luă tava din mâinile lui Madge.

Nan se mustră în sinea ei. Gary Paling nu însemna nimic pentru ea. Era logodită cu alt bărbat şi curând, se va căsători cu el.

Dacă Madge şi Gary se îndrăgosteau unul de celălalt, bravo lor! Cine era ea să se agite atât?

- Fetelor, ce ziceţi, ieşim în seara asta? întrebă Gary. Am putea să luăm masa şi apoi să mergem la un spectacol.

- Super! exclamă Madge, extaziată. Se uită la prietena ei.

- Ce spui, Nan?

Dar Nan scutură hotărâtă din cap.

- îi pare rău să fiu spărgătoarea de distracţii, spuse ea. Dar vreau să mă culc devreme. Mâine dimineaţă plec devreme spre casă.

O clipă, văzu dezamăgirea din ochii lui Gary. Fu

surprinsă să afle că se bucura. Evident, Madge nu-l orbise complet încă!
Incercară s-o facă să se răzgândească, dar rămase neclintită.
- Vin să te iau la şapte, Madge, spuse Gary şi se ridică să plece.
- Voi fi gata! Madge se uită la Nan. Eşti sigură că n-o să te răzgândeşti, Nan?
- Foarte sigură! Nan îi întinse mâna lui Gary. S-ar putea să dorm când vii după Madge, aşa că rămas-bun, Gary. Imi pare bine că te-am cunoscut.
Era ceva în ochii lui - putea fi o rugăminte - dar nu se lăsă îmbunată. Gary îi reţinu mâna câteva clipe.
- Sper să fii foarte, foarte fericită, Nan, spuse el, apoi se întoarse brusc şi se grăbi pe uşă.
După ce Madge îl conduse, reveni încruntată:
- Nu văd de ce nu puteai să vii cu noi, Nan, spuse ea supărată. Ai mai zburat şi altă dată după doar câteva ore de somn.
- Nu obişnuiesc să mă joc de-a însoţitoarea de cupluri, spuse Nan şi, luând tava, se duse în bucătărie să spele vasele.

Capitolul 13

Arthur aştepta la aeroport când avionul ateriza

la Sydney.
O strânse în braţe pe Nan şi o sărută pasional.
- Iubito! Mă bucur atât de mult că te-ai întors!
Era surprinsă de primirea lui plină de entuziasm. Lui Arthur, care în mod normal era cumpătat şi cuviincios, nu-i stătea în obicei să-şi arate astfel sentimentele în public.
- N-am fost plecată decât câteva zile, îl dojeni ea cu blândeţe.
- Mi s-au părut secole! Ei bine, hai să mergem la maşină. E în parcare.
O ţinea de braţ de parcă se temea că ar putea să evadeze. De mai multe ori, în timp ce o grăbea prin mulţime, se uită la ea, ca şi cum vroia să se asigure că era încă acolo.

In maşină, în timp ce Arthur conducea, îi spuse:
- Nu obişnuieşti să-ţi iei liber ca să mă întâmpini, Arthur. Nu eşti atât de ocupat ca de obicei?
El îi zâmbi.
- Cineva a anulat o întâlnire. Am rămas liber pe neaşteptate. M-am gândit: „mă duc s-o iau pe Nan. Ar fi frumos să ies o oră-două din birou într-o după- amiază aşa de minunată!“
Era, într-adevăr, o după-amiază frumoasă. Simţind căldura soarelui pe umeri, stând în coupe-ul deschis al lui Arthur, Nan se gândi la

dimineaţa rece şi umedă pe care o lăsase ieri în îndepărtata Londră.
Se uită cu coada ochiului la logodnicul ei.
Era îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu o cravată asortată, foarte diferite de sacoul negru şi pantalonii cu dungă pe care obişnuia să le poarte la serviciu.
Se concentra la condus; cu ochii pătrunzători şi albaştri uitându-se atenţi prin parbriz. Işi ţinea buzele strânse. Mâinile ţineau volanul atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiseră.
La un moment dat, un motociclist apăru din spatele lor şi-i depăşi, claxonând.
Arthur mormăi în barbă ceva ce Nan nu înţelese, dar presupuse că era o remarcă nu tocmai ortodoxă la adresa celuilalt şofer.

Arthur lua condusul foarte în serios, aşa cum făcea cu orice lucru. La volan, era întotdeauna tensionat şi iritabil, Nan ştia foarte bine.
Fu bucuroasă când ajunseră în sfârşit la doamna Hastings.
- Urc cu tine, spuse Arthur, fără să aştepte o invitaţie. Vreau să-ţi spun ceva.
Doamna Hastings se uită de la parter cum urcă. Nan îi zâmbi, dar nu se opri.
Se întreba ce avea logodnicul ei să-i spună. Lui Arthur nu-i stătea în fire să fie aşa de misterios.

Când ajunseră la apartamentul ei, Nan îşi scoase jacheta-uniformă şi, cu un suspin de uşurare, se întoarse spre bărbatul care stătea cu faţa la fereastră, cu spatele la ea.

- Ce vroiai să-mi spui?

Arthur se întoarse cu un zâmbet.

- Vreau să ne căsătorim, Nan, cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse el cu voce scăzută.

Cuvintele lui îi tăiară respiraţia. Rămase uitându-se la el, fără să scoată o vorbă.

Veni lângă ea şi o luă în braţe.

- Ei bine, Nan, ce spui? Aş putea obţine un certificat special. Aş îndrăzni să spun că cei de la compania aeriană ţi-ar da câteva zile libere. Am putea să mergem la Perth să-i vedem pe ai tăi. N-ar fi o lună

de miere cum se cuvine, ştiu, dar putem să ne luăm o vacanţă mai lungă mai târziu. După ce pleci definitiv de la companie.

- Dar, Arthur, nu m-am gândit nici o clipă c-o să-mi propui din senin una ca asta!

- Ideea mi-a venit aseară. N-am putut să dorm şi am început să mă gândesc. Mi s-a părut că ne irosim viaţa, tu de cealaltă parte a globului, eu ducând o existenţă de burlac într-un apartament minuscul şi mizer. Dintr-o dată, mi-am dorit mai mult decât orice să fim împreună.

Ce spui, Nan?

O ţinea de mâini şi o privea în ochi. Şi întâlnindu-i privirea pătrunzătoare, Nan se gândi că poate asta era soluţia. Cel puţin, ar face ceva constructiv. In loc să se perinde în jurul lumii, se va putea stabili la casa ei şi să lase în urmă toate îndoielile şi incertitudinile.

Ii zâmbi lui Arthur.

- Mă căsătoresc cu tine când vrei, Arthur, îi spuse cu voce scăzută.

Ceva - triumf? încântare? - se aprinse o clipă în ochii lui, apoi o sărută nerăbdător şi înfometat.

- O să cer imediat un certificat, spuse el, jucându-se cu buzele ei. Ăsta e avantajul faptului că sunt avocat. Ştiu cum să grăbesc astfel de lucruri!

Ii dădu drumul şi ieşiră împreună pe balcon să privească panorama însorită de dedesubt şi să vorbească despre viitor.

- Iar eu o să cer o vacanţă de câteva zile, promise Nan; apoi, după o scurtă ezitare: unde. vom locui după ce ne vom fi căsătorit, Arthur? El îşi privea palmele îngrijite.

- Depinde dacă te-ai hotărât sau nu să păstrezi casa de la New Point, spuse el încet. Acolo mi-ar plăcea să locuim, dar, desigur, decizia îţi aparţine. Nu ştiu ce ai hotărât să faci.

In momentul acela, ştiu că nu mai putea tergiversa lucrurile. Arthur va fi soţul ei. Trebuia să încerce să fie de acord cu ideile lui.
La urma urmelor, Gary îi spusese destul de clar că nu va accepta casa, chiar dacă i-o ceda.
- In regulă, spuse ea. Atunci acolo o să locuim, dacă aşa vrei, Arthur.
El îi sărută mâna.
- Putem fi foarte fericiţi acolo, murmură el. Intr- adevăr, foarte fericiţi.
Arthur avea capul plecat, aşa că Nan nu văzu licărirea de satisfacţie din ochii lui. Obţinuse ce vrusese.
Fusese chiar mai uşor decât crezuse.

Ofiţerul de personal de la compania aeriană ascultă cu simpatie cererea lui Nan.
- Aşadar, te căsătoreşti mai devreme decât ai crezut, domnişoară Maitland! spuse ofiţerul. Felicitări! Cât despre zilele libere, nu cred să fie vreo problemă. De fapt, cred că oricum trebuia să-ţi iei un concediu. Nu ţi-ai luat toate zilele libere la care aveai dreptul pentru că ai lucrat suplimentar în folosul companiei.
Nan îl sună pe Arthur să-l anunţe că putea fixa ceremonia cât mai curând posibil.
- Am fixat-o deja, chicoti el. Marţea viitoare sau niciodată. E bine pentru tine?

Marţea viitoare! Lui Nan i se păru că-i stă inima în loc. Dumnezeule, era peste trei - nu! - patru zile!

- Ei bine? Ce spui? Vocea lui Arthur avea un ton anxios. Poţi să ajungi?

Nan zâmbi.

- Voi fi pregătită, promise ea. Unde ne vom căsători?

- La Oficiul Stării Civile! Vreo obiecţie?

Dintr-o dată, Nan se imagină mai mică, stând în vârful patului şi plănuindu-şi nunta cu un bărbat care, până la momentul acela, nu apăruse încă în peisaj.

Intotdeauna îşi imaginase o nuntă în rochie albă, la biserică, cu cavaleri şi domnişoare de onoare, şi cu

plasatori. Mama ei suspinând în tăcere în primul rând şi tatăl ei stându-i alături, plin de mândrie şi aşteptând să-şi încredinţeze fiica tânărului chipeş de lângă ea.

Oftă şi zâmbi cu tristeţe.

- La Oficiul Stării Civile e în regulă.

- Asta-i fata mea! o aprobă Arthur. Am putea să mergem la Preth să-i vedem pe ai tăi, după ceremonie.

- Cred că da!

Spera că mama ei nu va fi dezamăgită că nu

fusese invitată la ceremonie, cu toate că va avea loc într-o încăpere mohorâtă a primăriei.

Apoi se înveseli amintindu-şi că mama ei va fi atât de fericită că Arthur şi ea vor petrece câteva zile la Perth după căsătorie, încât nu se va supăra că nu participase la scurta ceremonie de la Oficiul Stării Civile.

Arthur continuă, spunându-i că nu se vor vedea prea mult în zilele următoare, căci avea multe lucruri de rezolvat înainte de plecare.

- E în regulă, îl asigură ea. Şi eu o să fiu ocupată cu cumpărăturile.

- O să trec pe la tine de câte ori o să pot, promise el. Şi, desigur, o să vorbim mult la telefon.

Când închise, Nan o sună pe mama ei ca s-o pună la curent cu noutăţile. După cum se aşteptase, doamna Maitland fu emoţionată şi încântată, deşi

recunoscu că era puţin dezamăgită că ceremonia nu va fi la Perth, unde aveau atâţia prieteni de familie.

- Arthur nu vrea prea multă vâlvă, mamă. In afară de asta, să ne căsătorim acasă ar însemna o întârziere, căci nu mi te închipui lăsându-mă să merg la altar îmbrăcată altfel decât într-o rochie albă, bogată, şi cu un buchet de liliac!

- Câtă dreptate ai! chicoti mama ei. Şi acum, trebuie să mă grăbesc să-i spun tatălui tău vestea cea mare! Sună-mă mâine, Nan, şi ţine-mă la curent. Nu vreau ca din pricina depărtării să nu aflu fiecare mişcare pe care singurul meu copil o face într-un moment atât de important!

Nan închise, cu zâmbetul pe buze. Biata mamă! Cât de mult i-ar fi plăcut să se implice în nunta fiicei ei!

In ziua următoare, se gândi că, dacă vor locui în casa domnişoarei Marsden, ar fi bine să se ducă până acolo şi să facă puţină curăţenie. Probabil mai trebuia cumpărate câteva lucruri. Era puţin probabil să aibă aceleaşi gusturi cu ale domnişoarei Marsden şi se putea ca multe lucruri să trebuiască înlocuite: vasele de la bucătărie, aşternuturile, prosoapele. Mobilă nouă puteau cumpăra după ce se vor căsători.

Hotărî să nu-l roage pe Arthur s-o ducă la New Point. Era ocupat şi nu i-ar plăcea să fie întrerupt.

Aflase că exista o rută de autobuz de-a lungul autostrăzii de nord, şi dacă mergea cu transportul în comun, putea ajunge la capătul cărării care conducea în spatele casei.

După-amiază, plecă. Călătoria cu autobuzul dură aproape o oră şi era ora patru când Nan ajunse la poarta din zidul care înconjura

proprietatea pe care i-o lăsase domnişoara Marsden.

Străbătu zona împădurită şi ajunse la mica grădină pe care bătrâna o cultivase în jurul casei.

Privi câteva clipe clădirea înainte să deschidă uşa cu cheia.

Soarele se ascunsese în spatele unui nor şi oceanul de dincolo de stâncă arăta cenuşiu şi inert. O briză uşoară bătea dinspre apă şi Nan tremura; îşi dorea să-şi fi luat o jachetă sau un cardigan.

Conştientiză dintr-o dată genul de viaţă pe care o va avea în locul acesta izolat, în mijlocul iernii. Astăzi, în miezul verii, era destul de tăcut; dar cu rafalele de vânt vuind în spatele stâncii şi cu ploaia şiroind pe ferestre, va fi la fel de izolată ca pe o insulă pustie.

Se încruntă. Ce viziuni sumbre născocea!

Acesta va fi noul ei cămin. Aici va fi o soţie fericită, poate mai târziu mămică.

Potrivi cheia în yală şi deschise. Primul lucru pe care-l făcu fu să ridice toate jaluzelele şi să lase soarele înăuntru.

Se uită în jur. Puţină culoare ici-colo, mult luciu pe mobila mai degrabă mată şi va face minuni.

Va transforma căsuţa într-un cămin demn de

toată mândria, un loc spre care un bărbat extenuat se va grăbi fericit la sfârşitul orelor de serviciu.

Nan se încordă dintr-o dată şi se uită în direcţia uşii.

I se păru că auzise un motor de maşină. Acum încetase, ca şi cum maşina oprise pe cărarea de dincolo de poartă. Tăcerea fu ruptă de zgomotul unei portiere închise, când cel de la volan coborî din maşină.

Se duse la fereastră şi se uită la zona păduroasă. Cine putea trece pe aici? Vreun negustor local care încerca să-şi vândă marfa?

Totuşi, cine ar fi putut să ştie că era aici? Nu pomenise nimănui de intenţia de a vizita astăzi casa. Nu-i spusese nici măcar lui Arthur.

I se făcu dintr-o dată frică. Era un loc foarte singuratic. Văzând poarta lipită de zid şi o siluetă solidă apărând, hotărî că nu va deschide uşa până nu se va convinge că vizitatorul era inofensiv.

Urmări cum silueta se apropie de casă şi-şi simţi inima cât un purice.

Căci îl recunoscuse pe noul venit.

Era domnul William Mallory, care fusese în zborul de la Londra la Sydney, bărbatul cu care se întâlnise Arthur la cafenea, în urmă cu câteva zile.

Capitolul 14

Se ascunse în spatele uşii, cât timp domnul Mallory se apropie de casă. Se întreba dacă să pretindă că nu era acolo, în speranţa că el va pleca, sau să deschidă uşa şi să afle ce vroia. Aşteptă să bată la uşă. Dar, spre surpirnderea ei, paşii greoi trecură pe lângă uşa de la intrare, ocolind casa.

Se furişă pe vârfuri lângă o fereastră şi trase cu ochiul.

Domnul Mallory se oprise pe marginea stâncii şi privea oceanul care strălucea în lumina soarelui de după-amiază.

De unde stătea, îi putea vedea expresia. Era una de satisfacţie, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva foarte plăcut.

Bărbatul se întoarse şi traversă stânca spre graniţa proprietăţii. De acolo privi înapoi şi ochii îi coborâră asupra casei şi a zonei împădurite de dincolo de aceasta.

Când se apropie din nou de casă, Nan se întoarse la uşă. Fruntea ei netedă era uşor încruntată.

Dar, până la urmă, era pe proprietatea ei. Avea

dreptul să ştie de ce bărbatul acesta se plimba pe acolo ca şi cum ar fi fost a lui.
Auzind că paşii lui se îndepărtează, deschise uşa.

- Bună ziua! spuse ea. Vă pot ajuta cu ceva?

El o privi cu ochi speriaţi, ca şi cum ar fi fost o fantomă.

- Oh. nu ştiam că e cineva aici, se bâlbâi el.

Inainte să mai poată spună ceva, bărbatul continuă
spăşit:

- Dacă aş fi ştiut că sunteţi înăuntru, aş fi bătut la uşă, desigur. Dar n-a mai fost nimeni niciodată aici.

- Aşadar, aţi mai fost aici?! se miră ea.

Nu-i răspunse la întrebare, dar zâmbi şi spuse:

- Sunteţi stewardesa din avionul cu care m-am întors de la Londra de curând!

Ea încuviinţă.

- Da, v-am recunoscut, domnule Mallory.

- Aşadar, îmi ştiţi numele.

- Am o memorie bună! Oricum, v-am mai văzut de atunci.

Bărbatul se încruntă.

- Da? Pot să vă întreb când?

- Cu logodnicul meu, domnul Arthur Clayton.

- Il cunosc pe domnul Clayton, e adevărat,

recunoscu el. Lucrează cu avocaţii mei.
Văzând că Nan tace, sugeră să intre amândoi în casă.
- Mă bucur că am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră, domnişoară. Să vedem! Mă tem că nu ştiu numele dumneavoastră, domnişoară.?
- Nan Maitland.
Se dădu deoparte ca să-l lase să intre. El ezită şi Nan îl conduse în mica sufragerie.
- Acum, domnule Mallory, despre ce e vorba? întrebă ea. Spuneaţi că vreţi să staţi de vorbă cu mine.
Bărbatul privi în jur.
- Domnul Clayton nu v-a spus nimic despre interesul meu pentru proprietatea aceasta, înţeleg?
Pulsul lui Nan se acceleră. Ce însemna asta? Cum era posibil ca bărbatul acesta să fie interesat de casa ei, când ea şi Arthur intenţionau să locuiască aici după ce se căsătoreau?
- Nu! Ar fi trebuit să-mi spună? întrebă ea pe un ton glacial.

- Dânsul mi-a spus că aţi moştenit proprietatea domnişoarei Marsden când m-am întors de la Londra, deşi nu mi-a spus numele

dumneavoastră. Vedeţi, intenţionasem să mă duc la domnişoara Marsden, în Anglia. Am fost acolo cu o altă afacere şi unul din asociaţii mei mi-a spus că domnişoara Marsden îşi vizitează ţara natală. Oricum, după cum ştiţi, a murit la spital şi avocatul mi-a spus că şi-a făcut un testament şi şi-a lăsat proprietatea unei fete care a ajutat-o în avion. Aşa că m-am întors în Australia cu acelaşi avion în care eraţi de serviciu, cu toate că atunci nu v-am spus nimic, nefiind sigur că sunteţi persoana în cauză - avocatul a refuzat să-mi dea numele dumneavoastră. Am hotărât să lămuresc lucrurile cu avocaţii mei de la Sydney înainte să acţionez, şi domnul Clayton a fost cel cu care am stat de vorbă.

Lui Nan i se făcu dintr-o dată frig. Ce însemnau toate astea? De ce ţinuse domnul Mallory să discute cu domnişoara Marsden la Londra?

- Aveţi o proprietate foarte frumoasă, domnişoară Maitland, spuse domnul Mallory, ducându-se la fereastră şi uitându-se la ocean. Sunt interesat în mod special să dezvolt coasta aceasta, vreau să construiesc case moderne pentru directorii executivi care lucrează în Sydney.

- Continuaţi! îl îndemnă Nan, cu o voce joasă şi îngheţată.

- După cum i-am spus domnului Clayton, sunt pregătit să vă fac o ofertă substanţială pentru casă şi terenul care o înconjoară, domnişoară Maitland...

- Dar v-a spus că este logodit cu mine?

- Da! Când i-am explicat unde se situează, mi-a spus: „oh, tânăra despre care vorbiţi este logodnica mea, domnişoara Nan Maitland. Urmează să ne căsătorim curând.“

- Continuaţi!

- A spus c-o să vorbească şi cu dumneavoastră. M-a rugat să nu vă abordez direct până când nu discută cu dumneavoastră.

Nu era de mirare că vroia să se căsătorească cât mai curând posibil, se gândi Nan cu amărăciune. Trebuia să fi ştiut că dacă va afla că terenul şi casa sunt valoroase, voi avea şi mai multe reţineri în a i le lua lui Gary.

Trebuia să se fi gândit că, fiind soţia lui, îl va lăsa să se ocupe de toate. I-ar fi fost mult mai greu să se opună, odată ce se căsătoreau.

Domnul Mallory veni mai aproape de ea.

- Vă simţiţi bine, domnişoară Maitland? Sunteţi destul de palidă.

- Sunt bine! Se forţă să zâmbească. Cred că aş vrea să cântăresc mai bine ce mi-aţi spus, domnule Mallory.

- Dar nu v-am spus cât sunt dispus să vă ofer pentru proprietate, spuse el. I-am spus domnului Clayton că aş merge până la cincispreceze mii de lire. Mi-a spus că va discuta suma cu dumneavoastră şi va vedea dacă veţi fi de acord.

- E o sumă uriaşă, se auzi Nan spunând.

- Mă bucur că sunteţi de părerea asta, domnişoară Maitland. Ar trebui să pot ridica patru, poate chiar cinci case de genul celor la care m-am gândit, pe terenul acesta. Cu toate celelalte costuri, cincisprezece mii pentru teren este suma maximă care ar merita investiţia.

- înţeleg! Poate că mă lăsaţi acum, domnule Mallory. Sunt sigură că domnul Clayton o să vă anunţe ce am decis cu privire la oferta dumneavoastră.

Bărbatul ezită.

- Nu întârzia prea mult cu decizia, draga mea. Este o locaţie foarte bună pentru proiectul meu,

dar mai sunt şi altele.

Işi ridică pălăria şi se îndreptă spre uşă. Nan îi deschise, reuşi cumva să-i zâmbească în clipa în care trecu pe lângă ea, apoi închise uşa şi rămase cu ochii închişi, ascultând cum paşii lui se sting în depărtare.

Cât timp stătuse acolo, Nan nu ştia. Dar după un timp, scoase un oftat adânc şi se duse, clătinându-se, în sufragerie.

Se prăbuşi într-un scaun şi rămase privind în gol.

Cum putuse Arthur să facă aşa ceva? Ştiuse tot timpul că terenul şi casa valorau mult. O convinsese să nu-i dea casa lui Gary Paling, nu pentru că vroia să fie căminul lor după ce se căsătoreau, ci pentru că domnul Mallory era dispus să le ofere o mulţime de bani pentru ea.

Ştia că n-ar fi acceptat niciodată banii, dacă oferta i-ar fi fost făcută direct ei, se gândi Nan, şi se simţi dintr-o dată furioasă pe bărbatul cu care fusese atât de aproape să se mărite.

Se ridică în picioare. In ochii ei strălucea acum o licărire rece şi hotărâtă.

Se îndreptă spre uşă, fără să mai aştepte măcar să tragă la loc jaluzelele.

Incuind uşa după ea, străbătu cărarea. Probabil nu va trece nici un autobuz la ora aceasta, dar prefera să

meargă pe jos până o prindea din urmă decât să mai zăbovească la casă.

Avea un singur gând: să ajungă la bărbatul în care avusese încredere, cel pe care acceptase să-l ia în căsătorie, şi să-l înfrunte cu jocul lui dublu.

Când ajunse în staţia de autobuz de pe autostrada principală, se uită pe orarul din rama pe de stâlp.

Următorul autobuz trecea pe acolo abia peste o oră. Era pe cale să se întoarcă şi să pornească pe jos către Sydney, când o maşină opri lângă ea.

Geamul de pe partea ei fu coborât şi o voce feminină spuse:

- Vă putem duce undeva? Mergem în oraş.

Erau un cuplu de vârsta a doua, soţ şi soţie. Nan zâmbi slab.

- Sunteţi foarte amabilă, spuse ea. Autobuzul trece abia peste o oră.

Femeia se aplecă şi-i deschise portiera. Nan urcă în spate şi, aşezându-se, închise ochii.

Dar femeia era evident bucuroasă să aibă cu cine să vorbească şi o bătu pe Nan la cap cu detalii neinteresante despre familia, casa şi slujba soţului ei.

La început, Nan fu atentă, dar când îşi dădu seama că femeia nu vroia decât audienţă, se mulţumi să-i

răspundă din când în când cu câte un nu sau da, gândindu-se în continuare la problemele ei.

In jumătate de oră, ajunseră în oraş.

- Unde vreţi să vă las? întrebă bărbatul.

- La colţul primei străzi, spuse Nan, şi când maşina opri lângă bordură, mulţumi cuplului şi coborî.

După ce maşina plecă, Nan traversă strada. Arthur trebuia să fi plecat de mult de la birou. Presupunea că se întorsese la apartamentul lui.

Grăbi pasul. Cu cât lămurea mai repede lucrurile cu el, cu atât mai bine.

Nu va pune geană pe geană în noaptea asta până nu-i va spune lui Arthur exact ce gândea despre el.

Dar când ajunse la clădirea unde locuia Arthur, o aştepta o mare dezamăgire. Uşa era încuiată şi când sună, nu răspunse nimeni.

Se întoarse la apartamentul ei din casa doamnei Hastings. Presupunea că Arthur lua cina la restaurantul obişnuit.

Până să intre în casă şi să înceapă să urce scările spre camerele ei, furia dispăruse. Acum, se simţea mizerabil, deprimată.

Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Arthur; sau pe domnişoara Marsden!

Atunci, toate complicaţiile care se născuseră odată cu primirea moştenirii n-ar mai fi existat niciodată. Ar fi fost doar Nan Maitland, stewardesă pe ruta Sydney- Londra, cu sarcini de îndeplinit şi fără să trebuiască să-şi facă griji pentru nimeni altcineva decât pentru ea însăşi.

Oftă şi întinse mâna să deschidă uşa de la sufragerie.

Apoi îngheţă, cu mâna întinsă.

Căci auzi pe cineva mişcându-se în spatele uşii.

Vocea doamnei Hastings răsună de jos:

- A trecut domnul Clayton pe aici! I-am spus că e în regulă dacă vă aşteaptă înăuntru.

Nan se forţă să se deplaseze în capul scărilor.

- Mulţumesc, doamnă Hastings! strigă ea.

Apoi, trăgând adânc aer în piept, strângând din buze şi cu ochii strălucindu-i de furie, se

întoarse la uşa ei.

Capitolul 15

Arthur privea pe fereastră. Se întoarse când Nan intră în cameră.

- Bună, iubito! strigă el vesel. Am hotărât să vin şi să mergem să cinăm împreună.

Zâmbind, veni spre ea vrând s-o ia în braţe. Dar Nan scutură din cap.

- Nu mă atinge! spuse ea, şi când Arthur o privi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, continuă: tocmai am avut o discuţie interesantă cu un prieten de-al tău

- la casa doamnei Marsden.

- Un prieten de-al meu! murmură el; dar acum ochii lui păreau conştienţi şi trupul lui solid neclintit.

- Da, un anume domn Mallory! Iţi spune ceva numele?

Arthur se încruntă.

- Nu sunt sigur. Ştiu un domn Mallory. E un client de la firmă. Dar nu văd.

- Cum de m-ar interesa? Asta vroiai să spui, Arthur?

- Ei bine, da!

- Poate îţi aminteşti că te-am văzut cu domnul Mallory într-o cafenea. Ti-am menţionat despre asta în aceeaşi seară, când ne-am întâlnit, dar nu mi-ai spus nimic despre el, decât că e un client.
- De ce aş fi făcut-o?
Nan scutură din cap. Ochii îi erau plini de dispreţ.
- Arthur, cu siguranţă ştii despre ce am discutat în după-amiaza asta cu domnul Mallory, când n-am întâlnit la casă!
- De ce a venit acolo să te vadă? Nu mi-ai spus că trebuie să te întâlneşti cu el.
- Nu ştia că sunt acolo. L-am prins dând târcoale şi l-am întrebat ce doreşte. Şi. mi-a spus!
Ochii ei acuzatori îl sfredeleau. Arthur se întoarse la fereastră, rămânând cu spatele la ea.
- Presupun că ţi-a spus că vrea să construiască pe coasta de la New Point. spuse el, cu voce joasă.
- Da! Mi-a oferit cincisprezece mii de lire pentru casă şi teren. Adăugă cu amărăciune: ştiai de mult despre asta, nu-i aşa, Arthur?
- Şi dacă ştiam? Ca avocat, trebuie să respect confidenţialitatea clienţilor firmei. Ştiam că domnul

Mallory şi compania lui erau constructori, ştiam că vroia pământul pe care se află casa domnişoarei Marsden. Ştiam toate astea înainte ca domnişoara Marsden să-ţi lase totul ţie, nu nepotului aceluia al ei. Dar nu vroiam să-ţi pomenesc nimic până nu aflam mai multe despre planurile lui. Eu.

- Dar ai făcut tot ce ţi-a stat în puţinţă să te asiguri că nu-i cedez casa lui Gary Paling. Şi ai grăbit planurile de căsătorie astfel ca, înainte să aflu de intenţiile domnului Mallory, să fiu deja soţia ta.

Arthur se întoarse, furios. Ochii lui aruncau văpăi.

- Lucrurile astea trebuie controlate atent. Ce ştii tu despre chestiuni de genul ăsta? Am lucrat la o mulţime de cazuri asemănătoare. Singura mea grijă a fost să obţin cât mai mult de la domnul Mallory, de dragul tău. Cincisprezece mii de lire este o sumă mult prea mică. Ar trebui să plătească cel puţin douăzeci de mii!

- Eşti sigur că făceai toate astea pentru binele meu? Nan râse, dar râsul nu părea deloc amuzat. Arthur, se pare că trebuie să mă crezi realmente proastă. Nu mi-ai spus pentru că ţi-a fost teamă că dacă aud că e vorba de atâţia bani, cu siguranţă i-o cedez lui Gary, fiind cea mai apropiată rudă. N-aş fi acceptat niciodată banii pentru mine.

- Dar a fost dorinţa domnişoarei Marsden ca tu să.

- înainte să moară, era o bătrână bolnavă şi obosită. Dacă ar fi fost sănătoasă, n-ar fi făcut niciodată un astfel de testament.

- Nu poţi fi sigură.

- De un singur lucru pot fi sigură, ţipă Nan, şi acela e că intenţionai să te căsătoreşti cu mine înaine să aflu că domnul Mallory e interesat de proprietatea de la New Point! N-ai avut niciodată nici cea mai mică intenţie să locuim acolo. N-ai vrut decât banii!

- N-ai nici un drept să spui asta! spuse el, mânios. Vroiam să ne căsătorim pentru că te iubeam!

Uitându-se la el, se întrebă cum putuse vreodată să se îndrăgostească de el. Acum, nu mai simţea decât dispreţ şi silă.

începu să-şi scoată de pe deget inelul pe care i-l dăduse.

Arthur văzu ce făcea şi scutură din cap. Furia de pe chipul lui păli.

- Nan, am făcut ce am făcut pentru binele tău. Crede-mă, mă descurc mai bine decât tine cu oamenii de teapa lui William Mallory. Ştiam că dacă ar vorbi cu tine, ar exista pericolul să accepţi o sumă mai mică decât valoarea

proprietăţii. Nici măcar nu i-am spus unde stai.

Nan îi întinse inelul.

- Degeaba, Arthur, şopti ea. N-aş putea să mai am vreodată încredere în tine. Ai vrut să te căsătoreşti cu mine mai întâi, şi apoi să-mi spui despre propunerea lui Mallory. Ai fi avut mult mai multe şanse să mă influenţezi, odată ce aş fi devenit soţia ta decât dacă aş fi fost încă independentă şi aş fi putut să iau singură o hotărâre.

- Nu e adevărat.

- Oh, ba da, este. Banii înseamnă pentru tine mai mult decât mine. Intotdeauna a fost aşa!

- N-ai nici un drept să spui asta!

- Am tot dreptul. Şi acum, ar fi mai bine să pleci. Şi data viitoare când te întâlneşti cu domnul Mallory, spune-i că terenul nu e de vânzare. Cel puţin, nu de către mine.

Arthur o prinse de braţ. Strânsoarea era dureroasă, dar Nan nu se plânse. Chipul lui era schimonosit într-o expresie urâtă.

- Eşti o proastă dacă-i cedezi casa lui Paling! Domnişoara Marsden a vrut ca tu s-o ai.

Nan se eliberă din mâinile lui, apoi puse inelul pe masă, văzând că Arthur îi ignoră mâna întinsă.

- Noapte bună, Arthur. Nu cred că vreau să te mai văd vreodată.

Apoi se duse spre dormitorul ei. Arthur privi în urma ei, apoi, când dispăru înăuntru, mai zăbovi câteva clipe, neştiind ce să facă în continuare.

Dintr-o dată, resentimentele şi furia exlodară în el. Luând în grabă inelul, îl vârî în buzunarul jachetei, privi pentru ultima oară în direcţia dormitorului ei, apoi ieşi din apartament, trântind uşa în urma lui.

***

în noaptea aceea, Nan abia dacă dormi. Dimineaţă, se duse la serviciu şi semnă din nou condica.

Avea un singur lucru în minte: să se întoarcă la Londra şi să-l vadă pe avocatul domnişoarei Marsden. Simţea că nu va mai avea odihnă până nu-i va ceda casa şi terenul lui Gary Paling, moştenitorul de drept.

Cea mai dificilă sarcină fu să le scrie o scrisoare părinţilor ei, spunându-le că rupsese logodna cu Arthur.

„Pur şi simplu ne-am dat seama că nu suntem potriviţi unul pentru celălalt“, explică ea, hotărând că era mai bine să le ascundă adevărul şi să-i scutească de durere.

Decise să le scrie, decât să le dea telefon. Pusă faţă în faţă cu grija iubitoare şi compasiunea mamei, ştia că ar fi cedat nervos şi

i-ar fi spus totul.

În ziua următoare, se prezentă la aeroport. Spre uşurarea ei, fusese repartizată pe o navă cu al cărei echipaj nu mai lucrase niciodată.

Simţea că n-ar fi putut suporta curiozitatea lui Kate Darnley, căci cu siguranţă, povestea cu certificatul de căsătorie trebuia să fi ajuns la urechile prietenilor ei şi ar fi vrut să ştie de ce planurile ei se schimbaseră atât de brusc.

Zborul fu lipsit de evenimente.

Când avionul ateriză la Heathrow, ieşi prin Turnul de Control imediat ce termină serviciul şi se duse în staţia de autobuz.

Aliniindu-se la terminalul din South Kensington, ezită. Era miezul după-amiezii. Intenţionase să se ducă direct la apartament, dar acum se întreba dacă nu era mai bine să meargă mai întâi la biroul de avocatură.

Dacă se vedea cu Madge şi prietena ei afla ce intenţiona să facă, era posibil s-o facă să se răzgândească.

Se aşeză la coada pentru taxiuri. Un sfert de oră mai târziu, se îndrepta spre birourile Sanderson, Rigby and Baines.

Domnul Rigby o lăsă să aştepte o jumătate de oră. Când în cele din urmă fu poftită înăuntru, avocatul se ridică de la birou, cu ochi întrebători.

- Bună ziua, domnişoară Maitland. Nu mă

aşteptam să mai treceţi pe aici. Imi imaginez că aţi venit să vedeţi cum progresez în cazul averii domnişoarei Marsden.

Nan scutură din cap.

- Am venit să fac ce ar fi trebuit prima dată când ne-am întâlnit, imediat după decesul domnişoarei Marsden.

Avocatul se încruntă.

- Ce anume?

- Vreau să întocmiţi un document prin care, semnându-l, să renunţ la orice pretenţie asupra proprietăţii pe care am primit-o prin testament de la domnişoara Marsden, declară Nan.

Rigby o privi uluit.

- Nu. nu vreţi să acceptaţi casa şi terenul de la New Point?

- Nu! Vreau să mă asigur că vor reveni nepotului domnişoarei Marsden. Ar fi trebuit să le moştenească de la bun început.

- Dar. dumneaei a vrut să fie ale dumneavoastră!

- A fost doar un capriciu al unei femei bătrâne şi bolnave. Gary Paling e cea mai apropiată rudă a dânsei. N-aş putea accepta niciodată moştenirea, ştiind asta. Mai ales acum, adăugă ea în şoaptă.

- S-a întâmplat ceva ce v-a făcut să vă răzgândiţi, domnişoară Maitland?

Nan ezită, apoi decise să-i spună totul avocatului.

- Un constructor mi-a oferit cincisprezece mii de lire pentru casă şi terenul din jur. N-aş putea accepta niciodată o astfel de sumă. N-ar fi cinstit.

- Hm, fără îndoială, asta aduce o nouă perspectivă asupra lucrurilor, spuse domnul Rigby. Presupun că persoana interesată este un domn pe nume Mallory. A venit să mă vadă la scurt timp după decesul domnişoarei Marsden. Am refuzat să-i dau numele dumneavoastră. I-am spus doar că sunteţi o stewardesă care a ajutat-o pe bătrână când i s-a făcut rău în avion, în timpul călătoriei spre Anglia.

Nan se aplecă puţin. Faţa ei mică şi ovală arăta nefericită.

- Domnule Rigby, trebuie să vă daţi seama că nu pot primi toţi banii aceia, ştiind cât de sărac este domnul Paling. Vreau să întocmiţi un act de donaţie, sau cum se numeşte, şi eu voi semna.

Avocatul se încruntă.

- De ce nu discutaţi cu domnul Paling înainte să luaţi o decizie finală şi irevocabilă? S-ar putea să vă sugereze să împărţiţi banii.

Nan scutură violent din cap.

- N-aş putea face asta. Nici nu vreau să-l mai văd vreodată pe domnul Paling. Prefer să renunţ

la toate drepturile moştenite asupra proprietăţii domnişoarei Marsden şi să i le cedez lui. Faceţi, vă rog, asta?

Rigby îşi dădu seama că era hotărâtă, dar scutură din cap.

- Nu-mi place, dar. ei bine, dumneavostră sunteţi clientul. Dacă asta doriţi, sunt nevoit să vă

urmez instrucţiunile. Voi pregăti ceva şi apoi puteţi veni să semnaţi. Imi puteţi da numărul dumneavoastră de telefon de la Londra?

Nan i-l dădu.

- Mâine voi fi toată ziua aici, spuse ea, ridicându-se să plece. Abia poimâine zbor la Sydney. Aş vrea ca totul să fie aranjat până când plec.

- Mă ocup imediat de asta, spuse avocatul şi-i întinse mâna. Imi daţi voie să spun, domnişoară Maitland, că sunteţi foarte generoasă cu domnul Paling. Nu multe tinere ar proceda ca dumneavoastră.

Nan zâmbi slab şi se întoarse spre uşă.

- Aştept cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră, spuse ea şi părăsi în grabă biroul.

Avocatul privi la uşa închisă şi oftă. Cu cât vedea mai multe aspecte ale vieţii, cu atât

rămânea mai uimit. Oamenii nu încetau niciodată să facă cele mai uluitoare lucruri.

Nan se întoarse la apartamentul ei. Işi simţea inima mult mai uşoară. Acum că luase o decizie şi nu mai putea da înapoi, se simţea relaxată şi împăcată.

Făcuse ce trebuia, se gândi, plimbându-se în lumina rece a după-amiezii de iarnă, nerăbdătoare să ajungă acasă şi să fie cu Madge, al cărei zbor de la New York trebuia să fi ajuns dimineaţă devreme.

Capitolul 16

Dar micul apartament era gol când deschise uşa şi intră în sufrageria modestă.

Masa şi rafturile bibliotecii erau pline de praf. Un ziar de acum trei zile zăcea pe un scaun, ca şi cum Madge l-ar fi azvârlit chiar înainte să plece. Aerul rece indica faptul că de ceva timp gazele nu mai fuseseră aprinse.

Fie că zborul lui Madge fusese contramandat, fie fusese repartizată pe altă cursă, se gândi Nan, dezamăgită.

Până în clipa aceea, nu realizase cât de mult aşteptase să flecărească în tihnă cu prietena ei plină de viaţă.

Aprinse focul şi-şi făcu un ceai. Se înveseli,

amintindu-şi că nu era prima dată când Madge întârzia câteva ore în Londra. Poate că asta se întâmpla şi acum.

în orice clipă, uşa se putea deschide şi să apară Madge, cu ochi plini de încântare să-şi vadă prietena.

N-o aştepta după ce-i scrisese, îşi spuse Nan, amintindu-şi mesajul pe care i-l trimisese lui Madge, anunţând-o că în câteva zile se va căsători.

Dar nu apăru nici o Madge şi se lăsă noaptea; luminile de pe stradă care străluceau în trafic şi pe trotuarul aglomerat îi sporiră senzaţia de singurătate.

Se gândi la Gary. Se mai întâlnise cu Madge după ce ea se întorsese la Sydney?

Era foarte probabil. Fără îndoială, dacă Madge ar fi fost în Londra în seara asta, el ar fi trecut până acum s-o viziteze.

Telefonul de dincolo de uşa de la sufragerie începu să sune. Nan se îndreptă spre uşă. Poate că era Madge!

Apoi, când să ridice receptorul, se gândi că Madge nu avea de ce să sune aici. Credea că era la celălalt capăt al lumii şi cu altcineva nu avea de ce să vrea să vorbească.

Dar răspunse, totuşi. La apartamentele

închiriate era o regulă nescrisă ca oricine se întâmpla să fie mai aproape să răspundă la telefon şi să cheme persoana cu care se cerea.

- Bună ziua!

Urmă o tăcere de câteva clipe.

- Bună ziua, spuse Nan.
- Tu eşti, Nan? întrebă o voce - una masculină - speriată şi nesigură, şi inima lui Nan începu să bată mai tare.
- Da, Gary , eu sunt, spuse ea, cu voce joasă.
- Dar credeam. Madge mi-a spus că. exclamă el.
- Credeai că sunt în Australia?
- Da! Madge a primit o telegramă în care spuneai că te căsătoreşti. Nu credeam să-ţi mai aud vreodată vocea.
- Presupun că o cauţi pe Madge?
- Nu eram sigur la ce oră se întoarce. Am sunat la întâmplare, sperând că poate e acolo.
- N-a ajuns încă. Poate că zborul ei a fost contramandat.
- Nan?
- Da?
- Pot să trec pe acolo? Aş vrea să te văd.

Işi aminti de vizita la biroul avocatului. Acesta putea fi un prilej bun să-i spună lui Gary ce făcuse. Mai devreme sau mai târziu, va trebui

să-l înfrunte.
- Mă găseşti aici, îi spuse.
- Sun de la o cabină telefonică de pe strada voastră. Ajung în câteva minute.
Puse receptorul jos şi se întoarse în sufragerie.

Ce se întâmpla cu ea? se gândi, mânioasă. Era ca o şcolăriţă care aştepta să apară primul ei prieten.
îşi retuşă machiajul şi tocmai îşi aranja părul, când auzi soneria.
Când deschise uşa, Gary stătea acolo. Ţinea în mână un buchet de trandafiri roşii, cu cozi lungi, înveliţi într-un celofan.
- Bună, Nan! Ce surpriză plăcută să te găsesc aici! îi oferi trandafirii şi intră în apartament. Nan spuse,
puţin nesigură:
- O să pun trandafirii în apă. Lui Madge o să-i placă la nebunie când o să-i vadă.
Gary se încruntă.
- Dar i-am adus pentru tine, nu pentru Madge!
Nan nu-i răspunse. De ce cheltuise atâţia bani pentru ea? Trandafirii costau o avere în timpul iernii, în Anglia.
Aduse trandafirii înapoi în sufragerie, într-o vază înaltă.
- Sunt superbi. Mulţumesc, Gary.

El îi luă mâna stângă şi se uită la ea. Nan simţi cum culoarea îi urcă în obraji. Aşadar, observase!

- Nu porţi inelul, spuse el, privind-o în ochi. Asta înseamnă că.?

- Am rupt logodna, spuse ea cu o voce monotonă, lipsită de emoţie. Lucrurile n-au mai mers.

- Imi pare rău! spuse el, şi câteva clipe între ei se se lăsă tăcere, ruptă doar de ticăitul ceasului din bibliotecă.

Incă îi ţinea mâna. Nan şi-o retrase cu blândeţe şi se întoarse cu spatele la el.

- Mă bucur că ai venit, Gary, spuse ea. E ceva ce aş vrea să-ţi spun.

Gary nu vorbi, aşteptă doar ca Nan să înceapă. Ea trase adânc aer în piept.

- Am rupt logodna pentru că am aflat că terenul şi casa de la New Point valorează o sumă impresionantă, spuse ea şi continuă apoi să-i explice cum domnul Mallory, constructorul, îi oferise cincisprezece mii de lire pentru proprietate, ca să poată construi case pentru oamenii bogaţi de afaceri.

Gary o ascultă, apoi veni lângă ea. Ii luă mâna şi o întoarse cu faţa spre el.

- Mă bucur foarte mult pentru tine, Nan,

murmură el.
Ea se încruntă, nedumerită:
- Dar, nu-ţi dai seama? Nu pot accepta moştenirea acum. In orice caz.
- Asta a avut vreo legătură cu faptul că ai rupt logodna?
Simţindu-se mizerabil, Nan încuviinţă din cap.
- Logodnicul meu lucrează la un birou de avocatură din Sydney. A aflat despre propunerea de

proiect, dar nu mi-a spus. A încercat să grăbească nunta noastră, astfel ca atunci când voi afla, să fiu deja soţia lui, situaţie în care ar fi fost puţin probabil să refuz oferta. I-am înapoiat inelul.

- Biata de tine!

Cumva, Nan ajunse în braţele lui şi o ţinea strâns, murmurându-i cuvinte de alinare în timp ce-i mângâia părul moale.

Nan rămase acolo câteva clipe, apoi, ştiind că partea cea mai dificilă nu venise încă, se îndepărtă de el.

- Când am ajuns azi la Londra, spuse ea cu voce mică, m-am dus direct la avocat. I-am cerut să vireze proprietatea către tine, Gary. Acum, n-aş putea-o accepta niciodată.

Gary o privea de parcă nu-şi putea crede

urechilor.

- Dar. nu poţi face asta! protestă el. Mătuşa Matilda a vrut ca tu să o ai. A fost ultima ei dorinţă.

Nan scutură din cap.

- E a ta, Gary. întotdeauna a fost.

El începu să se plimbe încolo şi încoace.

- Nu pot accepta darul tău, Nan. Ştiu că tu consideri totul o problemă de conştiinţă, dar nu-ţi dai seama.?

- Să-mi dau seama de ce? întrebă ea, când Gary se opri.

Veni din nou lângă ea. îi luă mâna şi o privi serios.

- Nan, în seara asta am telefonat sperând că Madge va fi aici şi va putea să-mi dea vreo veste despre tine, spuse el. Când ai răspuns tu, a fost. un miracol. Credeam că n-o să-mi mai aud niciodată vocea.

- Dar credeam că tu şi Madge.! şopti ea.

Gary râse.

- Madge şi cu mine suntem doar prieteni. De fapt, ultima oară când am văzut-o, acum trei zile, mi-a spus că tocmai a întâlnit cel mai fercheş american şi că va lua cina cu el. Mi-a spus că-i pare rău că trebuie să refuze invitaţia mea la un film.

în ciuda voinţei ei, Nan trebui să zâmbească. Caracteristic lui Madge!

- Nu, Nan, continuă Gary, nu voi accepta casa şi terenul în dar, dar. le voi împărţi cu tine.

- Dar n-aş putea face asta, Gary. Sunt alte tale. totul îţi aparţine.

El o trase mai aproape.

- Poate vrei să ştii ce am făcut la Londra de când ne-am văzut ultima dată, spuse el cu blândeţe. Ştiu că mătuşa Matilda vroia să fiu medic, aşa că am depus o cerere la o şcoală de medicină ataşată unuia din cele mai mari spitale de aici. Mi-au spus că nu sunt deloc prea bătrân să obţin o diplomă, dacă sunt pregătit să învăţ pentru ea. Vroiam să folosesc banii

pe care mi i-a lăsat mătuşa Matilda. Cum populaţia e în continuă creştere, e nevoie de mulţi doctori în Australia.

Ochii lui Nan străluceau acum, la auzul noutăţilor.

- Oh, Gary, ce minunat! Şi moştenirea. Dacă ai avea cele cincisprezece mii de lire de pe casă şi teren, poate ai avea cu ce să te întreţii cei patru-cinci ani pe care-i vei petrece studiind.

Gary zâmbi şi, punând un deget sub bărbia ei, îi întoarse faţa spre el.

- De asta am sugerat să împărţim

moştenirea.

- Dar nu am dreptul la nimic din ea! insistă Nan.

- Nici chiar ca soţia mea? Dacă ne-am căsători, am împărţi proprietatea, nu-i aşa?

Nu era sigură că auzise bine. Să se mărite cu Gary? Dar.

- Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, Nan, îi spuse el în şoaptă. Dar atunci, totul era lipsit de orice speranţă. Părea că nu voi avea niciodată şansa să-ţi vorbesc despre iubirea mea. In orice caz, erai logodită cu altcineva. Dar acum! Oh, Nan, dacă vei spune da, îmi voi petrece tot restul vieţii încercând să te fac fericită.

Nan se simţea ca într-un vis. Nu se putea să fie aievea. Fără îndoială, se va trezi din clipă în clipă în

patul doamnei Hastings şi va fi deja în întârziere pentru zborul spre Londra.

Dar era adevărat. Braţele lui Gary se strânseră în jurul ei, buzele lui erau la un centimetru de ale ei.

- Ce spui, Nan? Am vreo şansă?

Buzele ei se destinseră într-un zâmbet.

- Toate şansele din lume, murmură ea şi se ridică pe vârfuri să-l sărute.

Sfârşit